

THKP-C / MLSPB TARİH

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ CEPHESİ / MARKSİST LENİNİST SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ

1- THKP-C/MLSPB'NİN OLUŞUM VE GELİŞİM SÜREÇLERİ

1960-70 dönemi, Türkiye Devrim Tarihi açısından son derece büyük önemi olan bir zaman dilimidir. Bu süreç, Türkiye Devrim tarihinin dönüm noktasıdır. Çünkü, ülke devriminin ilk devrimci çözümlenmeler yapılmaya başlanmış ve bu çözümlenmelerin bir gereği olarak silahlı mücadele, Türkiye gündeme girmiştir. Türkiye halkları ilk kez devrimin stratejisini silahlarıyla somutlaştıran güçlerle karşı karşıya gelmişler ve kısa sürede büyük bir sempati geliştirmişlerdir. Silahlı devrimci hareketin, silahlı egemen güçlerin karşısına halkın çıkar ve istekleriyle dikilmesi, birkaç yıl içinde Türkiye Devrimci Hareketi'nin önderlerini halkın kahramanları haline getirmiştir.

İdeolojik politik sistematığı ve ona bağlı tavrı açısından bu güçlerin en önemlisi, TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ'dir. Ve onun cephesi, TÜRKİYE HALK KURTULUŞ CEPHESİ'dir...

A) THKP-C'NİN İDOLOJİK EVRİM SÜRECİ

Nesnel politikleşmesi ve yapılaşma sürecinde THKP-C'nin yaşadığı ideolojik gelişim çizgisi, dönemin Türkiye'sinde genelde sosyalist hareket içinde yaşanan teorik, ideolojik evrimden de bağımsız değildir.

Bir başka deyişle, çizginin politik ve fiili faktörleri olan, THKP-C'yi oluşturacak önder ve kadrolar, ideolojik plandaki ilk sosyalist gıdalarını, içinden çıktıkları 65-70 dönemi Türkiye'sinin ideolojik-politik yükseliş sürecinden almışlardır. Ve bir dönem bu sürecin eksik ve yanlış ideolojik yönelimlerini üzerlerinde taşımakla birlikte, Marksizm-Leninizm'i kavrayışlarıyla doğru orantılı olarak, oportünizme ve revizyonizme karşı yürüttükleri ideolojik mücadele ile, sözkonusu etkilerden uzaklaşıp, bağımsız ihtilalci çizgiyi sistematize etmeye yönelmişlerdir.

Bu dönemde ülke devriminin belli başlı köşe taşlarını şu şekilde belirtmek gerekmektedir:

1) Revizyonist ideolojilerin sürecin politik dinamizmi karşısında zorlanması. Soyut sosyalist söylemler çevresindeki toparlanmaların ve bunların yarattığı etkilerin, emekçi kitlelerin amaç ve çıkarlarından uzaklığının somutlaşması, revizyonist kadroların mücadele koşullarıyla çakışmaması nedeniyle beklentiler ve seçeneksizlik üzerinde varolan revizyonist şekillenmelerin çözülmeye uğraması.

2) Başta Çin ve Küba olmak üzere Latin Amerika, Asya ve hatta Afrika'daki Ulusal Kurtuluş ve Sosyalizm hareketlerinin derin etkisi.

3) Yoğunlaşan ekonomik bunalımın kendiliğindenci yönü ağırlıkta sınıf girişimleri yaratarak özellikle militan gençlik hareketlerine politik bir zemin oluşturması, onun hareketliliğiyle buluşmaktaki potansiyeli....

4) Oligarşi bloku içindeki çelişkilerin, yönetim bunalımı yaratması ve bu bunalımın çeşitli şekillerde halka yansması.

Siyasal, ekonomik tıkanıklıkların dayatmasıyla gündeme getirilen 27 Mayıs Cunta'sını izleyen yıllar, ülkemizdeki toplumsal uyanışın ivme kazandığı, kitlelerin ve gençliğin politik duyarlılığının yükseldiği, işçi sınıfının nicelik ve nitelik olarak belli bir gelişme kaydettiği ve özelde sol platform içinde hızlı bir canlanmanın görüldüğü yıllar olmuştur.

Dönemin bu karakteristiklerine bağlı olarak 60'lı yılların ikinci yarısına doğru daha fazla belirginleşmeye başlayan siyasal oluşum ve yapılanmalar, süreçte sol hareket içinde layık oldukları yerleri tutmuşlar, gerçek misyonlarına oturmuşlar ve ülkedeki genel sol potansiyel ve kitleler üzerinde kendi çizgileri doğrultusunda etkinlik kurmaya başlamışlardır.

İşte tam da bu gelişme seyri içerisinde ilk olarak, döneme damgasını vuran belli başlı siyasal oluşumlardan biri olan ve ülkemizin ayırt edici sosyal, ekonomik, politik vb. koşullarını görmezden gelerek sağ-pasifist, parlamenterist bir rota izleyen TİP doğmuş, önemli sayılabilecek bir sol potansiyeli o seçeneksizlik ortamında peşinden sürüklemiştir.

Yine bu süreçte ortaya çıkan ve TİP'in işçi kuyrukçusu 'sosyalist Devrim' çizgisine tepki olarak doğup gelişen Milli Demokratik Devrim (MDD) hareketi, sol görünüm ve lafızlarla, oldukça kabarma gösteren ve henüz yönünü gerçek anlamda tayin etmek durumunda olmayan aktivist eğilimlere hitap ederek, özellikle gençlik kesimleri içinde kendisine önemli bir hareket alanı yaratmıştır.

Bu tarihsel süreçte, genel olarak dünyada gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadeleleri ve sosyal hareketlilikler, ülkenin gençliğini ve aydınları derinden etkilemiştir.

TİP görüşlerini savunan insanlarca 1965 yılında oluşturulan Fikir Klüpleri Federasyonu (FKF), her ne kadar başlangıçta sosyalist düşüncelerin propagandasını yapmak ve tartışmak amacıyla ortaya çıkmış bir aydın-öğrenci platformu olsa da zaman içinde koşulların onu zorladığı bir konum aldı. Önce, demokratik mevzilerde sosyalizmi savunanlarla savunmayanların saflaştığı bir odak haline geldi. Daha sonra ise dönemin ciddi bir politik fonksiyonu olan kitlesel hareketlerin aydın öğrenci oluşumlarının yönünü zorlaması, büyük ölçüde ve hızla etkilemesi sonucu, onu oluşturanların belirlemeleri dışında, işçi-köylü kesimlerinin talepleri çerçevesinde aktivasyonları oldu. Bu kitlesel talepler, yine yasal sınırlar içinde kalmak kaydıyla, gösteriler, mitingler, protestolarla, bir dönem hem oligarşinin hem de kitlelerin ilgi odağı haline geldi.

TİP'in 'sosyalist devrim' tezinin özündeki parlamenter mücadele anlayışının muhalifi olan MDD taraftarlarının, TİP içinde sürdürdükleri mücadelenin yansımasıyla, bu eğilimin denetimi altına giren FKF, MDD'cilerden kaynaklanan bir olgu olan anti-emperyalist tavır alışlara da yöneldi. Ne var ki bu tavır alışlar, bizzat yönlendirme, organize etme biçiminde değil, ortaya çıkan anti-emperyalist yönelimlere adapte olma, onları destekleme şeklindeydi. FKF, o dönem anti-emperyalist eğilimleri genel olarak bünyesinde topladı. 1969'da ise TİP taraftarları tamamen FKF'nin dışına çıktılar. Böylece bir saflaşma daha da tamamlanmış oldu.

Halk Savaşı, Halk Ordusu, Gerilla Savaşı kavramları, 1969 Kongresi sırasında büyük ölçüde belirginleşmişti. Mihri Belli'nin bu kavramlara karşı açık olmayan tutumu ise saflaşmayı o yönde de belirginleştirdi. P-C öncüleri bundan böyle Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı ile yürümenin mümkün olmadığını, kendi yollarını çizeceklerini orada açıkça ilan ettiler.

MDD Hareketi, yarattığı 'sol' imaja karşın özünde sağ oportünist bir çizgi üzerindeydi. Türkiye Devrimi'nin yoluna ilişkin olarak ve sınıfların mevzilenmesi konusunda yaptığı yanlış teorik tespitler, devrim anlayışı konusundaki oportünist rengini açığa çıkaran en önemli saptamaları olmuştur. Bunun yanı sıra TİP'in pasifist anlayışlarını ihtilalci

yönelimlerle mahkum ederek ideolojik evrimleşmenin belli başlı hesaplaşmalarından birini orada tamamlayan dönemin en ileri militan kadrolarının MDD Hareketi içinden çıktığı yadsınmaz bir gerçektir. Bu dönemin ortaya çıkardığı siyasal oluşumlardan bir diğeri ise Çin Devrimini tam anlamıyla kendisine şablon yapan 'Proleter Devrimci Aydınlık' (PDA) Hareketidir.

Bir yandan dönemin Türkiye'sinde yaşanan bu gelişmelerin sonucu olara sosyalist hareketlenme içinde sözkonusu oportünist ve revizyonist çizgiler boy verirken, diğeryandan 27 Mayıs Anayasası'nın sağladığı görece demokratik ortam, işçi sınıfının kendi içinde örgütlenmesine (DİSK'in kuruluşu) ve başlangıçta ekonomik demokratik temelde de olsa kendi hakları için mücadeleyi yükseltmesine uygun koşulları oluşturmuştur.

Giderek boyutlanan bu kitle aktiviteleri, ideolojik şekillenmelerin de fonksiyonlarından biri haline geldi ve DEV-GENÇ'e de belli ölçülerde yön verdi. Örgütsel plandaki soru ve arayışların ivmesini hızlandırdı. Özellikle Dev-Genç döneminde, yaygın ilişkiler nedeniyle, gerek kırsal kesim açısından gerekse proletarya açısından ivedilikle hissedilip değerlendirilme olanağı doğuran gelişmeler önemlidir. Başta Ankara, İstanbul ve daha geç bir süreçte de olsa İzmir ve Karadeniz olmak üzere Erzurum, Malatya, Antep, Hatay, Yozgat, Aydın, Antalya, Adana, Mersin, Konya (ilçeleri), Bursa gibi yurdun hemen birçok bölgesinde örgütlenmeye ve tabana sahip olan, kitlelerin ciddi ölçüde benimsediği bir güç haline gelen Dev-Genç, kitleyle düşünsel plandaki alışverişi de sağlamaya çalıştı.

Örneğin, FKF'nin doğuş sürecinde, daha önceki işçi hareketlerinin etkisiyle sarmalanmış Dev-Genç'liler, toprak işgalleri karşısında köylülerin devrimci potansiyellerini görmek, bunu değerlendirmek olanağı buldular. Fakat köylülerle ilişkilerde umut duyarak istedikleri sonucu, kalıcı ve sistematik bir örgütlenme oluşması açısından elde edemediler. Köylülerin ekonomik süreçteki zorlanmasıyla ortaya çıkan ve boyutlu bir görünüm arzeden girişimlerinin yükselip geri çekilmesine karşın daha etkili bir şekilde işçi eylemlerinin boy vermesi, Dev-Genç'i şehirlere yöneltti.

Proletarya ile kurdukları ilişkilerde sınıf karakterinin önemli ve farklı yanlarını bizzat yaşamaları, onları ciddi oranda etkiledi. Söke ve Maraş bölgelerindeki PDA çalışmalarının dışında ülkedeki bütün köylülük hareketlenmelerinde Dev-Genç'liler bulunmuşlar, bunlara egemen olmaya çalışmışlardır.

Yine 70 yazında 15-16 Haziran Hareketinde, işçi sınıfıyla birlikte son derece yüksek ve şanlı bir mücadele örneği ortaya koymuşlardır. Proletarya kendisine ilişkin nitelik verilerini de bizzat kendisi sunmuştur. 15-16 Haziran, hem sınıfın mücadele içinde büyüyüp yükselmesinin, bayrağının altında güçlenmesinin, hem de devrimcilerle buluşmasının çok önemli tarihsel bir örneğidir.

Bu arada özellikle belirtmek gerekir ki, önderlerinden kadrolarına kadar hemen hemen her THKP/THKC öncülü, mutlaka kitlelerle ilişkide pratik deneyimler yaşamıştır. Bireysel gelişim süreçlerinde en basit ve en alt çalışma tarzlarından

geçerek politikleşmişlerdir. Bütün bunlar bilinen örgüt kriterleri içindeki çalışmalarına henüz tekabül etmeyen çalışmalar olsa da partinin hem ideolojik belirginleşmesinin hem de Marksist-Leninist örgütsel kıstasları yakalamalarının ön süreçlerini oluşturmuştur.

İşçiler (herhangi bir ciddi örgütlenme içinde olmaksızın, kendiliğindenci dinamiklerle) daha 1969'larda fabrikalarda polisle silahlı çatışmalara girişmişler, ölümler vermişlerdir. Dev-Genç'in yaygın ilişkilerine ve halkın hemen hemen her kesiminden yoğun ilgi ve destek görmesine rağmen bu gelişmelerle çakışamaması, diğer yandan faşist saldırıların artması gibi etkenlerin soru ve yanıtlarıyla dönem yeni bir çehre kazandı. Ayrıca, sempatic kesimin bir bölümünün silahlı çatışmalar nedeniyle saflardan geri çekilmesi sonucu ortaya çıkan saflaşmada, öne fırlayan unsurların her anlamda militan karakter göstermesi gündeme geldi.

Şimdi en büyük sorun, dayatan politik örgüt konusuydu. Kendi iç işlerliği, hatta birçok yanı ile ciddi ve disiplinli olarak tanımlanabilecek gençlik örgütlenmeleri ile ülkenin hızla dönüşen politik iklimine yanıt oluşturmak sözkonusu değildi. Gelişmeler, akademik, demokratik, ekonomik çalışmalar boyutunu çoktan aşmış, bunlar üzerinde anti-emperyalist, anti-faşist ve henüz nitelenmese de anti-oligarşik özellikler kazanmıştı. Sorun, bu şekilde yürüyen pratiğin, politik ekseni ile çakışan ve çalışmalarda başgösteren açmazları da çözümleyecek gelişme diyalektiğine sahip siyasal yapılanmanın oluşmasındaydı.

TİP'i ele geçirip ideolojik dönüşümü sağlayarak proletaryanın savaş partisi haline getirmek şeklinde beliren fikre, önder yoldaş Mahir Çayan; "bu uğraşın, başlatmak zorunda oldukları mücadeleyi geciktireceği" düşüncesiyle karşı çıktı. Mihri Belli, Hikmet Kıvılcımlı gibi dönemin sembol halinde varlıklarını sürdüren isimleri ile yapılan görüşmelerin oluşturduğu olumsuz yargı sonucunda bağımsız örgütlenmeyi, proletaryanın ve tüm diğer emekçilerin savaş yapılanmasını yukardan aşağıya ivedilikle kurma fikri THKP-C öncülerinin kafasında iyice netleşti.

Dönemin zorunlu olarak açılan görece demokratik koşulları, ülkemizde Marksist-Leninist klasik eserlerin hızla ve yoğun bir şekilde Türkçe'ye çevrilmesine ve o güne kadar dar bir aydın çevresiyle sınırlı ideolojik-politik tartışmaların tabana doğru halka halka yayılmasına olanak tanımıştı. Aynı olanak, Marksist eserlerle tanışan gençliğin, dünya devrimci pratiğine ilişkin çokça basılan kitapları da okumasını sağlamıştır. Özellikle toplumun en dinamik ve uyanık kesimi olarak, devrimci pratiğe öncelikle yatkınlık gösterme ve katılma özelliği olan öğrenci gençlik, ideolojik düzeyinin yükselmesi doğrultusunda Türkiye devriminin teorik ve pratik sorunlarına daha bilinçli ve aktif olarak inisiyatif koymaya başlamıştır.

Dönemin silahlı savaş örgütlerinin ve silahlı mücadelesinin yanısıra, ideolojik çizgilerinin de belirginleşmesinde özel misyonu olan bazı üniversitelerde yoğunlaşan tartışmalardan çıkan görüşler, bir dönem, mücadelenin kırdan mı yoksa şehirden mi başlatılacağı konusunda muğlak kaldı. Önce dağlara çevrilmiş olan ilgi, bir süre buralarda yoğunlaştı. Fakat Mahir Çayan ve arkadaşlarının kırsal kesimde bizzat

katıldıkları çalışma ve araştırmaların sonucunda, köylerin mevcut potansiyellerinin başlangıç için uygun olmamasını saptamalarının yanısıra, 15-16 Haziran'la pratik olarak öne çıkıp bir anlamda kendini bağıran proletaryanın tavrıyla yeniden şehirlere yönelindi.

THKP öncülleri, "Aydınlık Sosyalist Dergi'ye Açık Mektup" ile 'Aydınlık' çizgisine karşı ideolojik tavırlarını netlikle ortaya koydular ve Türkiye'nin hemen her bölgesinde aynı süreçte ortaya çıkan bir saflaşmayı daha yaşayarak 1970 Aralığında "proletaryanın savaş örgütünün kurulduğunu" açıkladılar.

Bugün THKP-C'nin yaşadığı ideolojik evrim sürecinde kaleme aldığı yazılar incelediğinde, ilk yazılarla son dönemde yazılanlar arasında bazı farklılıklar olduğu görülür. Bu farklılıklar esas yönüyle pratik içindeki ideolojik gelişim seyirlerinin aşamalarıdır.

Kesintisiz II-III'ün sistematığı kuruluncaya kadar sürdürülen ideolojik mücadele ve araştırma-tartışma-sorgulama dönemlerinde yazılan yazılar, doğal olarak bu kesitlerin özelliklerini içermektedir. Sözkonusu yazılarda, örneğin; MDD çizgisinin izlerini somut olarak izlemek olasıdır. Ne var ki, THKP-C'nin teorisyenleri, statik ve dogmatik bir kafa yapısına sahip olmadıklarından, süreç içerisinde bu olumsuzlukları dıştalayarak, iç tutarlılığa sahip, kendi örgüsü içinde zaaf taşımayan, ülkenin gerçeklerine ve politik verilerine göre sentezlenmiş doğru devrimci çizgiyi belirginleştirmişlerdir.

Ancak, THKP-C'nin bu ideolojik evrim çizgisi (ve partileşme süreci) oldukça sınırlı olanaklarla ve zorunlu mücadele koşullarında geliştirilmeye çalışıldığından, bir takım ideolojik saptamaların ve formülasyonların açılımı yeterince gerçekleştirilememiştir. Bizzat P-C yazılarında da ifade edildiği gibi "Türkiye'ye Özgü Yol", "Birleşik Devrimci Savaş", "Ulusal Sorun" vb. ideolojik konuların açılması planlanmış, kısmen çalışmalar da yapılmış, ancak olanaklar sonuca varmaya elverişli zaman ve zemini vermemiştir.

Sonuç olarak, Mahir'in de belirttiği gibi, her yeni şey, olgu ya da düşünce, içinden çıktığı ortamın izlerini bir süre üzerinde taşır. Bu genel bir doğrudur. THKP-C de, gerek örgütsel, gerekse ideolojik planda, üzerinde yükseldiği zeminin çeşitli faktörlerini bir süre üzerinde taşımıştır. Ancak hem dışta oportünizme ve revizyonizme, hem de parti içinde ortaya çıkan sağ sapmaya karşı yürüttüğü ciddi ideolojik mücadele sonucunda saflarını sakat anlayışlardan yalıtma yolunda ilerlemiştir. Aynı işlevi kendi politik gelişimine de hizmet etmiş, daha sonraki kuşaklara devrimci bir çizginin çok yönlü mirası bırakılmıştır.

Dolayısıyla THKP-C'nin siyasal devamı olan MLSPB için temel sorun; bir çizgi arayışına girmek, veya stratejinin ana temalarını aramak değil, onun eksik bıraktığı ideolojik sorunlara onun ruhu ve gözüyle çözümler getirmek, onu savaşta üretmektir.

B) POLİTİK EVRİM SÜRECİ

Bilindiği gibi, proletaryanın savaş örgütü, üç cephede birden yürüttüğü mücadelesiyle gelişir, güçlenir ve kitleleri kucaklayarak iktidara ilerler. Başka bir anlatımla, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kurtuluşu için yola çıkan bir devrimci hareket ile proletarya hareketi arasındaki bağ, başlangıçta subjektiftir, ideolojiktir.

Bu bağın objektif, yani organik bir ilişkiye dönüşmesi, geniş kitlelerle kucaklaşabilmek; ancak ve ancak sözkonusu devrimci örgüt ya da partinin üçlü bir sacayağı üzerinde yükselteceği sağlıklı ve başarılı politik mücadele, ekonomik, demokratik mücadele ve ideolojik mücadele ve ideolojik mücadelenin diyalektik bütünlük içinde yürütülmesiyle gerçekleşir. Bağlantılı olarak; mücadele yöntemleri arasındaki temel tali ilişki sistematiği de doğru kurulmak zorundadır.

Bu bağlamda partimiz THKP-C'ye baktığımızda, bu üç mücadele biçimi arasındaki bütünlüğü, Marksizm-Leninizm ışığında sentezleyerek ülkenin o günkü koşullarında mümkün olduğunca uygulamaya çalıştığını ve saptamalarını gücü oranında hayata geçirdiğini görürüz.

Bu üç mücadele biçiminden politik mücadeleyi temel, ekonomik, demokratik ve ideolojik mücadeleyi buna tabi olarak ele alan ve bu anlayışla pratiğe geçiren THKP-C, yaklaşık 1.5 yıl gibi oldukça kısa bir süre içinde hem egemen sınıflar bloğu oligarşi'ye karşı politik planda verdiği dışı dış mücadelesiyle düşmanın yüzünü teşhir ederek siyasi gerçekleri açıklamış, hem ideolojik olarak sosyalist hareket içerisindeki elli yıllık kuyrukçu, pasifist ve revizyonist kliklerin hegemonyasını parçalayarak devrim programının ancak silahla savunulacağını göstermiş, hem de kitlelerin kendiliğinden gelişen ekonomik, demokratik mücadelelerini örgütleyerek devrim mücadelesindeki gerçek işlevlerini kazanmalarına çalışmıştır.

Kaldı ki, o dönemde THKP-C çok önemli dezavantajlarla karşı karşıyaydı. Bu dezavantajlardan birincisi; o güne kadar ülkede silahlı mücadele olgusunun söz konusu olmaması, dolayısıyla ilk olmanın getirdiği deneyimsizlik ve herşeyi kendilerinin yaratma zorunluluğunun ağırlığı, amatörlük ve içinden çıkılan legal demokratik örgütlenme sürecinin alışkanlıklarından sıyrılarak kısa sürede illegal proletarya partisinin kural ve disiplinine kanalize olma güçlüğü, ayrıca yine bu süreçte büyük ölçüde deşifre olmamalarının yarattığı gizlilik sorunları...

İkincisi; THKP-C'nin daha doğar doğmaz 12 Mart Cuntası'yla yüzyüze gelmesinin getirdiği azgın ve takip koşullarının sonucunda birçok parti kadrosunun şehit ya da esir düşmesi... Üçüncüsü; Mahir yoldaşın da belirttiği gibi partimizin ayaklarının revizyonizmin batağından yeni kurtulmasının yol açtığı hareket yeteneği yavaşlığı ve yoğun oportünist, revizyonist saldırılar. Dördüncüsü; parti içerisinde ortaya çıkan sağ sapma ve M. Ramazan ile Y.Küpeli örneklerinin hareketi bölerek mücadeleye yapısal planda sekte vurmaları, düşmanın ötedenberi tanıdığı ve nicel olarak dar kadroların yoğun bir kuşatma altında oluşları vb....

Fakat bütün bunlara karşın THKP-C, büyük bir kararlılık ve yüksek bilinçle her seferinde yaralarını sarma inisiyatifini göstermiş, kendisini yenilemiş ve mücadeleyi yeniden daha ustalıkla omuzlamayı bilmiştir. THKP-C önderleri şu gerçeği sağlıklı kavramışlardır; proletaryanın öncü partisi olma iddiasındaki bir savaş örgütü, “önce mücadelenin önündeki dezavantajları kaldıralım, sorunları çözelim, daha sonra savaşıyoruz” anlayışıyla hareket etmez. O bilir ki; sorunlar savaşla, savaşta çözülür. Gelişmenin (mücadelenin) olumlu ve olumsuz yanları bir bütündür. Ve bu çelişme olmadan, gelişim olası değildir. Bu, diyalektiğin temel yasasıdır, savaşın ana kuralıdır. Tersini düşünmek ya da iddia etmek, özünde mücadeleyi belirsiz bir tarihe kadar tatil etmektir.

THKP-C bu anlayışı şu şekilde dile getirmiştir: “Bir savaş örgütü, masa başlarında değil savaş içerisinde doğar, gelişir ve güçlenir.” Yada başka bir ifade ile, bir savaş örgütü içinde taşıdığı hata, zaaf ve eksiklikleri, ancak ve ancak savaş içinde savaşa savaşa atabilir. Bu demek değildir ki savaş, bazı genel perspektifler ışığında plansız, programsız ve özgün taktiklerinden, anlayışlardan uzakta yürütebilir. Ne var ki bütün bu olguların doğru realitesi de, uygulanırlığı da ancak savaşın içinde, mücadelenin her cephesindeki pratiklerle sağlanabilir. Pratik ne ölçüde programlar ad o ölçüde pratiğe bağlıdır. Soyutlamacı, kurgucu mantıklar doğmatizmin mantıklarıdır ve sürekli olarak, asla savaşmayacak felçli doğumlar yaparlar.

Genel çizgi ve eklemelenmenin (stratejinin) ötesindeki politik, pratik taktikler güncell politik, pratik, örgütsel verilerden sentezlenir. Bu veriler, değerlendirilip Marksizmin yasalarının süzgecinden geçirilerek yaşama sunulur. Devrimci voluntarizmle kuramlar arasındaki ilişkiyi özenle dengelemek gerekir. Bu konudaki skolastik mantık, pratiğe egemen olmak, stratejinin gerektirdiği taktikleri yaratmak yerine sonuçta bizi, kurgularımızı hayata dayatmaya götürür ki, sosyalist eylemin en gerici biçimlerinden biri budur.

Siyasal savaş örgütü THKP-C, bu anlayıştan hareketle en zorlu cunta koşullarında bile her türlü olanaksızlık ve dezavantajlara karşın, gücüyle orantılı olarak savaşı yükseltmiştir. Bir yandan Türkiye devrimci hareketi içinde “Devrim için Savaşmaya Sosyalist Denmez” şiarıyla ve bu şiarın gereklerini yaşama geçirerek köklü bir silahlı mücadele geleneği yaratırken, diğer yandan yürüttüğü bu silahlı mücadele (silahlı propaganda) ile 12 Mart Faşist Cuntası'nın yüzündeki ilerencilik maskesini indirmiş, onun niteliğini teşhir etmiştir. Birinci Erim Hükümetinin kendi senaryosunu oynamasına izin vermemiş, siyasi gerçekleri deşifre ederek kitlelerin kalbinde ve bilincinde derin izler bırakmıştır. Bu arada 12 Mart Faşist Cuntası'nın teşhiri ve buna karşı verilen mücadeledeki yeri bakımından THKO'nun yürüttüğü silahlı mücadeleyi de vurgulamalıyız.

Daha 69 Kongresi'nden sonra farklı bir örgütlenmeye, birimler halinde kadro grupları eğitim ve çalışmalarını düzenlemeye, illegal çalışmayla legal ilişki ve çalışmaların ayrıştırılmasına yönelik P-C öncüleri, kafalarında politik açımlarıyla hazır olan, vazgeçilmez ve tartışılmaz belirleyicilik şekillenmesiyle mücadele anlayışını bir süre

Dev-Genç'in olanakları içinde olgunlaştırdılar. İlegalitenin de bu paralelde bir anlayış halinde belirginleşmesi ve ona uygun tutumlara yöneliş, aynı döneme tekabül eder.

Bir yandan bombalama ve kamulaştırma eylemleri yürütülürken diğer yandan Dev-Genç'in yarattığı kitlelilik, savaşa hazır bir zemin oluşturuyordu. Devrim sempatanlarının yanısıra kitlelerin potansiyel durumu, hareketlenmeye çok açık bir ortam sunuyordu. Devrimcilerin girişimlerinin, eylem ve diğer aktivelere yarattığı olgunlaşmış ilişki zemini, onların gidecekleri ve gelecekleri yeridir. Yani, ona yönelir ve onun içinde yaşar ve oradan çoğalırlar.

Tarihte savaş ve parti diyalektiğini çözümleyemeyen kuramcıların yazıp çizdikleri binlerce cilt eserin değil de, bu diyalektiği yaşayan politik kumandanların görüşlerinin ileri çağlarda bile insanlığa nasıl ışık tuttuğunu biliyoruz. "... bir de aklımızı kurcalayan türlü hal ve şartların haddi hesabı olmayan sayısına bakın, işin ucunu kaçırmamak için katetmek zorunda kaldığımız uzun, adeta sonsuz mesafelere, önümüze çıkan binbir kombinezonun labirentlerine bakın! Teorinin bütün bunları sistematik bir şekilde, yani açık seçik ve etraflı olarak, her eylemi mutlaka yeterli bir nedene bağlayarak ele alması gerektiğini düşünecek olursak, bilgiç bir dogmatizme sürüklenmek, birtakım soyut kavramların içinde bocalayıp durmak ve o her şeyi bir bakışta kavrayan büyük komutana hiçbir zaman rastlamamak korkusu üzerimize bir karabasan gibi çökecektir." İşte, pratiğin önemini kavramadaki atalet, bu karabasandan hiç kurtulamamak demektir.

Günümüzde de hala türevlerine rastladığımız bir oportünist ve sağ pasifist anlayış (bu niteliği zaman faktörüyle orantılı olarak daha çok nesnelleşmiştir), THKP-C'nin savaşının tam anlamıyla iradi bir savaş süreci olmadığını, "onun açık faşist cuntaya karşı savaşmak zorunda kaldığını" yani istemeye istemeye kendini bir savaşın içinde bulduğunu öne sürer. Bu anlayış, savaşmanın koşulları olmadığı halde dış etkenlerin zorlamasıyla, iradi bir seçim olmayan 'rağmen savaşmak' anlamına gelen ve devrimci volantrizmin özüne aykırı bir anlayıştır.

Evet, P-C programladığı, düşündüğü her girişim ve taktiği sonuçlandırmadan, savaşı çok yönlü ve yaygın olarak örgütlenme zeminine oturtma, sistemleştirme süreçlerini, gereksinmelere uygun zenginlikte yaşayamadan savaşmıştır. Fakat bu durum, oligarşi ile zorunlu olarak tutuşulmuş bir güreş olmaktan uzak, dönem koşullarının doğru değerlendirilmesi sonucu mevcut olanaklarla girilen bir mücadeledir. İç ve dış koşulların sentezi olarak, 'savaşmak' iradi olarak saptanmış, seçilmiş, uygulanmıştır.

THKP-C, 12 Mart Cuntası'nın gelmesi nedeniyle 'savaşmak zorunda kalmamış', tersine daha önce başlatmış olduğu bir savaşı, stratejinin bir gereği ve sonucu olarak açık faşizmle birlikte boyutlandırarak, siyasi gerçekleri teşhir programı kapsamında bayrağı yükseltmiştir. Masum bir sözcük gibi görünen 'zorunda' kavramı aslında son derece önemli ve sakat bir anlayışı ele vermektedir.

Nitekim faşizmin o süreçteki yüzünün (ve elbetteki aynı bağlamda emperyalizmin ve oligarşinin) siyasal teşhirinin yapılması görevinin nasıl anlaşıldığı ve devrimci yorumunun nasıl yapıldığı, Mahir Çayan'ın daha sonra Y. Küpeli-M. R. Aktolga

ihaneçilerine karşı yürüttüğü polemiklerde de ifadesini bulur. Mahir, bu 'savaş muhariplerinin' savaşıp yenildikten sonra akıllarının başlarına gelme acizliği ile, veya düşman karşısında paniğe kapıldıkları an bağıştıkları 'savaşmamalıydık, geri çekilmeliydik, öyle savaşılmazdı' temalarına karşılık olarak, geri de çekilebileceğini, partinin bunu düşündüğünü fakat o süreçte mutlaka faşizmi teşhir görevlerini yerine gerçekleştirmeleri gerektiğini, silahlı propagandayı yaşama geçirerek bunu Türkiye Devriminin bir olgusu haline getirdikten sonra bir süre beklemenin ve yeniden hazırlanmanın sözkonusu edilebileceğini ifade etmiş ve bu kapsamda bazı taslaklar kaleme almıştır.

Politikleşmiş Askeri Savaşın yasaları kuşku yok ki düşmanın ve halk kitlelerinin her türlü tarihsel-sosyal-kitlesele-psikolojik ve iktisadi verilerinden yola çıkılarak saptanır. Devrim politikasının alt yapı taşlarıdır bunlar... Ve politikleşmiş askeri çarpışma, Aristo'nun genlerini taşıyan iki düzenli ordunun meydan muharebesi değildir. O anlamda saldırı da, her üç cepheledeki çalışma koşullarının düzenlenmesi de, gerektiğinde geri çekilmek de yine siyasal-tarihsel-sosyal ve psikolojik faktörleri ile; devrim güçlerinin ve düşmanın durumunun, kitlelerin verilerinin değerlendirilmesinin, son tahlilde savaşın dönem, aşama sorunlarının bütün ilişki ve çelişkileriyle ele alınarak sınıf mücadelesinin proletarya ve onun müttefikleri adına devreye sokulmasını gerektirir.

Ve bazen 'yenilgiler' devrim tarihlerinde birçok zaferden daha güçlü etkilerle kendi misyonunu belirler. Çünkü yaratılan stratejik direniş, düşmanın hareket mevzilerinin, psikolojik üstünlüğünün önüne dikilir. O gerilim ve denge anlarıdır ki, sessizlik, teslim oluş veya direniş, belirleyici sınıflar olgusu olarak süreci uzun erimli, uzun soluklu ve çok yönlü olarak belirler. Sonuç maddi veriler açısından ne olursa olsun...

Neden aynı yoğunlukta baskılar değişik dönemlerde farklı yankılar bulur? Ya da neden aynı güç ve enerji harcanarak yapılan kitle çalışmalarında daima aynı sonuç alınamaz? Neden bir silahlı propaganda eylemi aynı hedefi vursa da yarattığı etki ve sonuçlar değişik zamanlarda bir hayli farklı olabilir? Çünkü sorun sadece kendi birim değeri çapında değildir. Öylece soyutlanarak değerlendirme de yapılmaz. Zamanlama, hitap zemini, onu hazmetme veya ona karşı direnme şeklindeki duyarlılık ölçütleri, değişkenliği belirler.

İşte 12 Mart Açık Faşizmi'nin yarattığı gerekliliklerin kitleler nezdinde yaşanan ve oligarşi ile halkın devrimci güçleri arasındaki tarihsel savaş geriliminin devrimci çözümünün P-C'nin savaş yönteminin ve tercihinin anlamı budur. Aynı silahtan çıkan merminin seyri bazen ufak bir gürültü ve görüntü şeklinde iz bırakır, bazen de sıkıştırılmış bir mayının patlaması gibi yankısını uzun zaman sürdürür. P-C'nin savaşma, üstelik gücünün elverdiği en üst düzeyde savaşma kararı ve bu kararı uygulamadaki pratik başarısı bugün o mayının kulaklarda hala yankılanmakta oluşunun tek nedenidir.

Sınıflar kavgası, düşman açısından da devrim cephesi açısından da (bunun bilincinde olunsun, olunmasın) kesintisiz bir süreçtir. Ve güçler arasında nesnel bir denge sözkonusu olmadan doğal ve politik bir ateşkes mümkün değildir. Öyleyse geri çekilme, ancak sürecin gündemini gerçekleştirdikten sonra yeni bir gündemin hazırlığı amacıyla sözkonusu olabilir. P-C'nin saptaması ve amacı da buydu.

Bir savaş örgütünün, özellikle bizim gibi yeni sömürgelerde, savaşın objektif koşullarının sürekli varolması nedeniyle, stratejisinin belirginleşmesi koşullarında, partileşme süreci de yaşanmış demektir. Çünkü subjektif politik halka budur ve savaşın-örgütlenmenin diyalektik zemini orasıdır. Daha sonra ve hala partileşme sürecinden dem vuranlara yönelik olarak, bu savlarının, P-C'nin gelişim evresini ve onun iç mantığını bilmeme cehaletinden kaynaklandığı gibi iyimser bir yoruma girmemize olanak olmadığından, durumun sadece politik niteliğini yapmak zorundayız. Pratikte böyle bir örgütün gerçekleşme şansı hiç mi hiç yoktur. Tıpkı yapııştırılan P-C etiketinin, çizilen örgüt şeması ile bağdaşıklığı olmadığı gibi...

Dev-Genç potansiyeli içindeki P-C öncüllerinin nitelik ve nicelik gücünün götürücü fonksiyonlarını gören Mihri Belli gibilerinin esas olarak bu durumdan kaynaklanan pragmatizmleri sonucu, hep birlikte oluşturulacak yeni TİP alternatifi gündeme getirilmiştir. Geniş tabanlı, bütün potansiyeli kapsayan bir platform içinde yepyeni bir parti yaratmak savlarının hüsranı ve gerçeklikten uzaklığı, Türkiye Devriminin bu konudaki yaşanmışlıklarının olgunlaştığı bir tecrübe olmuştur.

Savaş örgütünün yaratılması/oluşumu; mücadele dışı koşullardaki saflaşmalar ya da örgütsel şekillenmelerle değil, ancak ve ancak mücadele düzleminin olgunlaştırılıp geliştirdiği verilerin M-L prensip ve anlayışlarla toparlanması, sistematize edilmesi olasıdır. Ki o süreçte zaten varolan bir çalışma ağı sözkonusudur. Politikleşme sürecinin gerekleri sadece yaşamdan soyut bir ideolojik netleşme olgusu olarak yaşanmamıştır, çalışma alanlarındaki işlevler içinde pratik ışığında belirginleşmiş ve kitlelerin verileriyle bütünleşerek yaşanmıştır.

Dünya devrim tarihinde hiçbir örneği görülmemiştir ki, M-L bir örgüt ya da parti, önce üzerinde taşıdığı hata, zaaf ve eksikliklerden arınsın, yapısını çok yönlü olarak oturtsun (ki o yapının mücadeleye ilişkin her bir görevin yerine getirilişiyle bir adım daha ilerlemesi, bir ölçü daha oturması yaşamın da, kavganın da ana felsefesidir), çelikleşsin, her türlü sorununu çözsün. Kaldı ki, başlangıçta saptanan sorunlar mücadelenin her gününde gelişmenin karakterine uygun olarak yeni çehrelere bürünür. Değişen yeni boyutlar kazanır, büyür, genişler ama asla tükenmez.

Her çözüm getirilen sorun, yeni açılan, sıçranan perspektifin yeni sorunlarına bağdaşmıştır. Sorunlar da bu bağlamda birbirlerinin gelişme ardıllarıdır ve onları mücadeleden bağımsız çözümlenmek olası değildir. Bu bağlantıları koparmak, bir sonraki perspektif için mücadelenin dinamiklerinden kopuk bir sayfa açmak demektir.

Savaşma-örgütlenme, örgütlenme-savaşma ilişkisinin iç bağlantılarını gözardı etmek ve sanki bu iki kavram birbirinin karşıtıymış ya da herhangi biri soyut öncelliğe sahipmişcesine mekanik bir anlayışla mücadelenin temel gerçeklerini zorlamak, felsefi olarak materyalizme denk düşmeyeceği gibi siyasal anlamda da, ütopyasından dolayı mücadeleyi ebediyete intikal ettirmektedir.

Nitekim 70'lerin platformcularından, 74'lerin yeni platformcularından ve partileşme süreçlerinden ve 80 sonrası 'önce güçlü örgüt', 'önce detaylı hesaplaşma', 'önce geniş platformlarda tartıştırma' yanlısı savaş tatilcilerinden gereken bütün dersler tekrar tekrar tarihimize yazılmıştır. Savaş özgücünde gereken devrimci dinamiklere sahip olmamanın değişik görünümdeki yansımaları vücuda girmiş Marksizmi inkar mikrobunun ateşli hastalıkları ya da kavrayışsızlık gibi nedenlerle bu tarz hastalıkların özellikle stratejik savunma döneminde yoğunlaşmak üzere daha uzun yıllar bizi uğraştıracığı anlaşılmaktadır. Ne var ki, savaşın gerçek anlamda rotasına oturması ve sıcak-yaygın savaş koşulları, bu tür hastalık mikroplarına karşı aman tanımaz...

Görünen odur ki, bir gerçeğin bütün yakıcılığıyla var olması da onlarca ders de, bizzat yinelenen ve yaşanan gerçeğin varlığı da bilinçlenmek ile bu bağlamda eşdeğer olamamıştır. Aksi halde, hala P-C üzerinde -ne amaç ve niyetle olursa olsun- iddiaları bulunanların yedeklerinde çokça bulduklarını Mahir'in şu sözlerine karşın, bu tarz ayrılıklarla karşı karşıya kalmazdık. "Bu hareket, revizyonizmin uzun yıllar etkin olduğu bir ortamda yeşermiş, gelişmiş ve güçlenmiştir. O yüzden işler en kadar sıkı tutulursa tutulsun başlangıçta şu ya da bu ölçüde bu ortamın izlerini içinde taşıyacaktır. Tersini düşünmek idealizmdir. Bu kalıntılar savaş içinde savaşıla savaşıla atılacaktır." Altını çizdiğimiz cümle, bir ortamın panoramasından çıkarılan çözümlemeyi içermektedir.

Bu gerçekleri elbette bizim de yadsınamız, P-C'nin eksiklerini, eksikliklerimizi görmezden gelmemiz veya farklı görünümle ortaya koymamız sözkonusu değildir. Fakat ihtilalciliği ve mücadele çizgisini yakalayıp yakalayamamanın katalizörü, nesnel durumu doğru saptadıktan sonra yönelinen çözüm yolundadır.

O çözüm yollarıdır ki; hangi çıkış noktasından kaynağını alırsa alsın bütün oportünist yorumlar son tahlilde sabık birkaç kavramda buluşur, onlara takılır kalır. Sözelimi; 74'teki süreçte bir oportünist çizgi, daha siyaset sahnesinde belirir belirmez ne diyordu anımsayalım: " Devrimci hareketin buhranı ise ideolojik-politik-örgütsel tüm alanları kapsamaktadır. Bu, genel yenilgi dönemi sonrası bizlerin önüne siyasi mücadeleyi her şar altında, her durumda yürütebilecek, sağlam ilkelerin aydınlattığı sistemli bir eylem planına sahip güçlü bir örgüt sorununu dayatıyordu. Ama önce ne yapılması gerektiğine karar verebilmek için yenilgi döneminin beraberinde getirdiği teorik krize bir son vermek gerek.. Şimdi sorun bu noktada düzlüğe çıkmak, teoriyi ayakları üzerine oturtmak sorunudur. O halde teorik mücadeleyi bu ana halkaya tabi kılmak ve Türkiye devriminin temel sorunlarına (devrim anlayışı, çalışma tarzı, parti anlayışı) yönelik bir tartışma sürdürmek gerekmektedir. Yani teorik bir bütüne, bir sistematığe sahip olmak zorunludur. Proletarya partisinin inşa yolu bu şekilde bir ideolojik ve politik, örgütsel mücadele sürecinden geçecektir. Bu süreç içindeki

ideolojik keşmekeşi sona erdirecek ideolojik birliği oluşturmak esas görev halkası olarak kavranmalıdır. Politik örgütsel birliğin yolu ideolojik birlikten geçer. İdeolojik birliğini yolu ise ideolojik mücadeleden...” (DG.1.Sayı) (1)

Ülkemizde geniş zamanların politik gelişme seyri içinde solda egemenliğini yıllar boyu sürdüren revizyonist-reformist görüş ve akımların oluşmalarının ve yaşamlarını sürdürmelerinin sınıfsal-tarihsel gerçeklerini, bunların emperyalizmin III. Bunalım Döneminin geri bıraktırmış ülkelerindeki benzerlik özelliklerini incelediğimizde, bu mantıkların savaşın momentlerini bir türlü yakalayamadığını tekrar tekrar görürüz. Elbette, objektif bir incelemecinin ve materyalizmin gerçekçi yorumcularının gözü ve yöntemleri ile..

Bir kavramı kabul etmek veya reddetmek, özellikle kavram kargaşasının yoğun olduğu (sınıf dışı arayışların baş gösterdiği veya henüz Marksizmin çok yönlü kavranışının etkin bir çoğunluğa tekabül etmediği boşluk dönemlerinde veya pratikteki sonuçların doğurduğu yenilgi dönemlerinde, sınıf gerçeklerine karşı sarsılan değerlerin fazlaştığı) süreçlerde, daha çok ona yüklenen anlamlarla varlık kazanır. Ayrıca yeri gelmişken özel olarak belirtmek gerekir ki; bir ideolojiyi mevcut bir çizgiyi savunduğunu söyleyen örgütlenme, grup ve çevrelerde, nerede ve ne zaman ideolojik mücadeleden (öne çıkarılan, mücadelenin diğer cephelerinden soyutlanan ‘örgüt içi ideolojik mücadele’yi kastediyoruz) dem vuruluyorsa; kafalarda var olan ama belki henüz açıklanma veya netleştirme zemini yakalanamayan farklılaşmalar sözkonusu demektir.

O halde ciddiyetle değerlendirilmesi gereken bir durum ve sürekli önümüzde bulunduracağımız bir olgu olarak; benzer tutumlar karşısında duyarlı olmak, pratik dışı soyutlamacılıklara itibar etmemek, bunların gündemlerde ağırlık kazanmasına ağırlık kazanmasına izin vermemek, ayrıca açılımların yapılmasında zorlayıcı olmak gerekmektedir. Aksi halde ortamın kendilerince yakaladıkları özelliklerine göre, 74 saflaşmalarında olduğu gibi, daha önce P-C’yi ciddi biçimde eleştirip teoride ondan uzaklaşan ama saflaşmada tabanın eğilimleri uyarınca tam tersi bir tutum alarak; “biz P-C’yi harfi harfine savunuyoruz” demek zorunluluğu (!) duyan DY öncüllerinin benzerleriyle sık sık karşılaşır ve onları layık oldukları yere gerekli zaman dilimi içinde oturtmakta güçlük çekeriz.

Bu durum, mücadelenin önemli zaafılara uğramasına neden olur. Hatta bu insanların konumlarına göre çizginin gerçek anlayışlarının arşivlenmesine sebep olabilir. Çağdaş ulusal ve sınıfsal savaşlarımızın spartaküsleri, nasıl ki sadece iyi bir kılıca değil, iyi bir kaleme ve dile de sahip olmak zorunda iseler, günümüzde yazılanları, söylenenleri ve pratiği yorumlayıp doğru ifade edebilmek için sadece iyi bir gözlüğe değil çok kuvvetli merceklerle de sahip olmak zorundayız. Çünkü ne yazık ki ülkemizin devrim mücadelesi henüz geridir, tam olarak berraklaşmış değildir ve pratik sığıktan dolayı henüz Halep’le arşın bir araya gelememiştir.

“Aklın temel kavramlar arasındaki bu yer altı gezintisinden kaptığı şeyler, içerisini yer yer aydınlatan ışık huzmeleri-işte teorinin getirdiği! Teori, problemleri çözmek için hazır formüller vermez; ortaya koyduğu ilkelere aklın faaliyetlerini sınırlamaz. Sadece aklın eşyaya ve ilişkilerine bir göz atmasını sağlar- Onu eylemin yüksek bölgelerinde serbest bırakır, orada kendi doğal yetenekleri ve enerjisiyle doğruyu ve haklıyı tek bir berrak fikir halinde birleştirmesini ister.” (Engels)

Şimdi de Türkiye Halk Kurtuluş Partisi'nin (ve aynı şekilde Marksist-Leninist Silahlı Propaganda Birliği'nin) devrimci sınıflar savaşını nasıl ele aldığını; stratejik ve taktik aşamalar bağlamında özlüce ifade edelim. Her şeyden önce, Demokratik Halk Devrimi'nin zorunlu bir dönem olduğu bizim gibi yeni sömürge ülkelerde halk savaşı'nın alternatifsiz bir model olduğunu saptayan THKP/C, devrim stratejisi olarak; Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisini benimsemiş, bu stratejiyi; stratejik savunma, stratejik denge, stratejik taarruz evreleriyle belirlemiştir.

Bu üç stratejik aşamayı kendi kapsamında dört taktik dönemle çözümleyen partimiz, dönemin ve ülkemizin özgün ekonomik-politik-sosyal özelliklerinden dolayı, klasik halk savaşından ayrı, kendi stratejik bünyesinin zorunlu bir uzvu olarak öncü savaşı geliştirmiştir. Halk savaşı'nın temel rotası kırlardan şehirlere yönelik olmakla birlikte savaş taktik olarak şehirlerden başlar.

Birleşik Devrimci Savaşta başlangıçta öncelikle kırlar temel, şehirler yardımcı savaş alanlarıdır. Böylece kır-şehir bütünselliğini teorik olarak saptayan THKP-C, öncü savaşı şehirlerden başlatmış ve saptadığı anti-oligarsik, anti emperyalist hedefler doğrultusunda mücadelesini yükseltmiştir. Mücadele biçimi olarak politik mücadeleyi temel, ekonomik, demokratik, ideolojik mücadeleyi ona bağımlı ele alan partimiz, politik mücadelenin temel faktörü olarak silahlı propaganda'yı görür.

Sonuç olarak; THKP, ortaya çıkışından Kızıldereli eylemine kadar olan 1.5 yıl gibi oldukça kısa bir tarihsel kesitte SP temelinde yükselttiği siyasi gerçekleri açıklama kampanyasıyla düşmanı büyük ölçüde yıpratarak onun gerçek yüzünü teşhir etme mücadelesini başarıyla götürmüştür. Suni dengeye yönelerek emperyalizme ve oligarşi'ye indirdiği psikolojik darbelerle halk kitlelerini derinden sarsmıştır. THKP-C, bu süreçte politik planda 12 Mart Faşist Cuntasının erken, niteliksiz, programı muğlak ve şaşkın doğum yapmasında büyük etken olmuştur. Silahlı eylemleriyle Türkiye'de ilk defa karşı-devrim cephesine yönelik devrimci adımlarla dengeyi sarsmış, emperyalizmle yerli işbirlikçileri arasındaki ihanet ittifakını deşifre etmiş ve bu kısa sürede yürüttüğü başarılı öncü gerilla savaşıyla derin bir sempati ve prestij sağlamıştır.

Keza bu mücadele sürecinde, Türkiye soluna çöreklenmiş sağ-oportunist, revizyonist, pasifist, kuyrukçu, cuntacı, reformist, şabloncu anti M-L çizgileri, hem ideolojisi hem de pratiği ile mahkum ederek Türkiye devriminin bu anlamda ilki olmuştur. İhtilalci yolu aydınlatma ve radikal bir silahlı devrim geleneği oluşturması bakımından THKP-C süreci, aynı zamanda nesnel olarak Türkiye devriminin başlangıç sürecidir. Ve devrimin daha sonraki süreçlerine, eksiklikleriyle de olsa zengin ve köklü deneyimlerle dolu canlı bir miras devretmiştir.

C- ÖRGÜTSEL EVRİM SÜRECİ

Bütün ülkelerde devrimci hareketlerin yaşadığı evrimleşme, doğal bir kendiliğindenciliğin, amatörlüğün ve geleneksel devrimci-demokratik örgütlenme çalışmalarının süzgecinden geçerek nitelik sıçramalarını yapar.

Bu nitelikleşme sürecinde, söz konusu çalışmalar içerisinde öne çıkan, asgari Marksist formasyondan geçmiş, ülkenin sosyal, ekonomik, politik, kültürel gerçeklerinin bilincinde olan, Marksizmi-Leninizm'i bir eylem kılavuzu olarak kavramış ileri ve dinamik unsurlar ülke politikasına inisiyatif koyarlar. Öncü devrimci girişimleriyle devrim stratejisi, çalışma tarzı ve programları, örgüt anlayışı gibi devrimin temel teorik konularında ideolojik perspektiflerini saptarlar. Bunu örgütsel varlık haline dönüştürüp somutlaştırarak devrimci sınıf savaşımının ilk adımlarını atarlar.

Nitekim ülkemiz özelinde de bu süreç yaşanmış ve artık 1960'lı yılların sonuna geldiğinde Türkiye devriminin yolunda nitelik dönüşümü sağlanarak ilk iradi adımlar objektif kılınmıştır.

Süreçte bu şekilde cisimleşen THKP-C, partileşme aşamasında FKF ve DEV-GENÇ içindeki genel devrimci-demokratik çalışmalar (ki bu çalışmalar ülkenin belli başlı siyasal gelişme olgularıyla sıkı bir ilişki kurmuştur) arasından öne fırlayan, bu çalışmalar sırasında kendini örgütçülük planında ve ideolojik-politik olarak geliştirip yetkinleştirmiş, en ileri, en aktif, en bilinçli ve inisiyatif sahibi unsurların bir araya gelmesiyle, oportünizme ve revizyonizme karşı verilen yoğun ideolojik mücadele içinde onları mahkum ederek, bağımsız Marksist-Leninist devrimci çizgi oluşturulmuştur.

Çizgi üzerinde sağlanan ideolojik-örgütsel birlik, o anın savaş ve politika taktiklerine yanıt verebilecek düzeydedir. Ayrıca ortaya çıkan yeni durumların soru ve sorunlarını karşılayabilecek dinamizm ve politik kapasiteyle, Marksist-Leninist örgüt ilkelerine sahip merkezi örgüt yapısının oluşturulması, sürecin ilk adımları tamamlanmıştır.

Partimiz THKP-C'nin kuruluşu, 1971 Şubat-Mayıs Gerilla Hareketi olarak adlandırılan bir dizi eylemle devrimci-demokrat kamuoyuna ve halk kitlelerine duyurulmuştur. Daha 69 kongresinde ilan edilen bağımsız çizgi ve hemen ardından başlatılan girişimlerden sonra örgüt olayı açıkça olmasa da yayınlarda konu edilmiş, 1970 Aralığı'nda Türkiye Halk Kurtuluş Partisi kurulmuştur. Şubat-Mayıs Gerilla Hareketi ise partinin kamuoyuna açıkça ilan edildiği eylemlerdir.

Bu durum açıklanmadan ve resmileşmeden önce de ülkenin var olan bütün çelişmelerinin bizzat içinde bulunarak, onların deneyimlerinden geçerek pratik ve ideolojik-politik önderliğiyle belirginleşmiş politbüro, fiili olarak sözkonusudur. Yine bu arkadaşlar arasında da kendi özgün ve öne çıkan yanlarıyla (fakat politik-askeri liderliğinin birliği ilkesinin özüne dokunur bir tarzda değil,) doğal bir işbölümü vardı. Onun dışında ise görev bölümü temelinde bir hiyerarşi gerçekleştirilmişti. Politbüro'nun çevresindeki halka olarak 1970 Kasım'ından sonra belli bir bileşim, zaman zaman toplanarak örgütlenmenin üst düzey platformunu oluşturuyordu.

Ayrıca çeşitli il ve bölgeler, çalışma alanları ve düzen kurumları planında saçaklaşmış bir örgütsel tablo oluşturulmuştur.

Temel olarak; politik askeri liderliğin birliği anlayışıyla, illegal esaslar üzerinde, yukardan aşağıya şekillenen ve merkezi yanı ağır basan, demokratik merkezîyetçilik ilkesi ekseninde kurulan THKP-C, oportünist ve revizyonist örgüt anlayışlarının (aslında salt teoride ifade ettiklerinin) tersine, ilk etapta saflarında işçi sınıfından yada emekçi kökenden gelen-gelmeyen ayrımı yapmaz. Yapısını önce, esas olarak profesyonel devrimcilerden oluşturur ve kadro-kitle çalışmasına bu anlayışla yönelir.

THKP-C, ilk evrede özellikle kadro birimlerini daraltarak saptamış, eski çalışma tarzının parçalanmadığı bölgelerde bunun üzerine yeni anlayışları oturtmaya çalışmaktan kaçınarak ilk dönem için ileri unsurları buralardan çekmeyi yeğlemiştir. Partinin kuruluşundan Kızıldere eylemine kadar ki -parti için ancak bir soluk sayılabilecek- sürecinde, üstelik zorlu cunta koşullarında sürdürdüğü SP faaliyetleri ile kitlelerde yarattığı derin sempatinin sonucunda oluşan ve DEV-GENÇ döneminden devralınan geniş devrimci sempatzan potansiyel, THKP-C'nin kitle tabanını oluşturmuştur. Bu potansiyel parti saflarında örgütlü ve parti merkez disiplinine bağlı olarak mücadele içinde sistemli programlarla ve gereken zaman dilimlerinde olgunlaştırılmadan, Kızıldere eylemini izleyen örgütsel yenilgi ortamı doğmuştur.

Her ne kadar Kızıldere eylemi kendi başına bir örgütsel yenilgi değil, partinin birinci dereceden önem taşıyan bir eyleminin aldığı askeri darbe ise de izleyen süreç, kalan kadro ve elemanların nitelikleri nedeni ile örgütsel yenilgi tablosu yaratmıştır. Bunun belirleyici yönü; parti ilkelerinin, işleyişinin, mücadele anlayışlarının yukarıdan aşağıya kurulan mekanizmanın dikey ve yatay işlevlerinin mevcut potansiyele nüfuz ettirilerek kalıcı bir oluşum haline getirilebilecek zamandan yoksun olunması, hiyerarşik mekanizmaların savaşın bizzat sunacağı politik ve askeri fonksiyonlarla nitel-nicel genişleme sürecinin yaşanmamasıdır.

Bu noktada, eğer böyle bir süreç yaşanmamış ise -ki önderler bunun bilincindedir- daraltılmış kadro birim ve çalışmalarının geri çekilmesi seçeneği öne sürülebilir ki, ülkenin siyasal eksenindeki gelişmeler karşısında olanaklara ve koşullara rağmen savaşmak, bilinçli olarak saptanan ve öne çıkarılması zorunluluğu olan tarihsel bir politik taktiktir.

Ülke kısa sürede, ivmesi çok güçlü bir alt-üst oluş içine girmiştir. Ardı ardına bir nitel sıçramalar dizgesi yaşanmaktadır. O güne kadar tanınmayan, somut olmayan, bilinmeyen bir çok tarihsel ve politik olgu birbiri peşi sıra ülke gündeminde boy göstermektedir. Revizyonist ideoloji egemenliği parçalanmış, silahlı mücadele olgu haline gelmiş, halk kentlerde ve kırdaki oligarşiye karşı yer yer bizzat kullandığı silahını -tez zamanda bilinç üstüne çıkardığı şiarlarla- devrimcilerin elinde yükselirken görmüş ve ondan önce (ne de sonra günümüze kadar) göstermemiş olduğu bir sempati geliştirmiştir. Öte yandan yine ilk kez faşizm, devleti 12 Eylül'de olduğu gibi baştan sona olmasa da kısmen reorganize ederek açık ve yoğun biçimiyle halkların karşısına dikilmiştir. Bu durumda politik taktik, elbette savaşmak olacaktır! Bu

taktiğin doğruluğundan ötürüdür ki Kızıldere eylemi devrim sempatisinden ve taraflığından önemli bir çözümlüş yaratmamış, tam aksine yıllarca sonra dahi prestijın odağında kalmaya devam etmiştir.

P-C'nin o süreçteki etki ve prestijinin sadece emekçi kitleler üzerinde değil, halkın hemen her kesiminde var oluşu da dikkate değer bir olgudur. Gençlik içinde, ordu kesiminde, Anadolu'nun bir çok yöresindeki mahalli çalışmalarda, aydın ve sanatçı çevrelerinde, Zonguldak'ın maden işçilerinden Karadeniz ve Ege'nin küçük üreticilerine kadar birçok kesimde yaygın bir P-C sempatisi vardır. Ve bunların çoğu denetimden uzak değildi.

Fakat bilinen evrensel bir M-L gerçek vardır ki bir partinin çok yönlü ve sistemli mekanizmasının oturmuş ve kalıcı kılınabilmesi uzun vadeli ve kesintisiz bir savaşım gerekir. Nihayet, sonucu tayin eden, bütün koşulların bileşkesi olmuştur. THKP-C'nin 12 Mart Açık Faşizmi'nin azgın baskı, işkence ve katliam koşullarında sürdürdüğü sınıf savaşımında bir çok kadrosunu esir ya da şehit vermesi, hareketin manevra yeteneğini azaltan ve mücadeleyi zorlayan etkenlerden biri olmuştur.

Öte yandan P-C'nin örgütsel sürecinde yaşanan önemli sorunlardan biri de, Mahir'in 1971 Haziran'ında esir düşmesiyle birlikte parti içinde ortaya çıkan sağ sapmadır. Söz konusu saptmaya iki açıdan bakılmalı. Birincisi; örgütün gücünü bölmeye ve mücadeleye sekte vurması bakımından geriletici olması, ikincisi; parti saflarının böylesi zehirli bir saptmadan arınması bakımından kısa vadede güç kaybına yol açsa da uzun vadede çizginin esenliği açısından ferahlatıcı olmasıdır. Nitekim cezaevinden firar eder etmez, Mahir, bu dönemlerin derhal partinin en üst organı içinde yargılanmalarını gündeme getirmiştir. Sağ sapmanın başını çekenlerin teşhir edilmelerine ve partiden ihraçlarına karar verilmiştir.

THKP-C bu konudaki "12 Mart Sonrası Türk Solu" başlıklı yazısında genelde pasifist cepheyi nitelerken, parti içindeki ayrılığa ilişkin şunları yazmaktadır:

"...Soldaki bu oluşum partimizi de etkilemiş ve partimizin içinde ufak bir grup partimizin ideolojik, teorik ve stratejik görüşleriyle eylemlerine Narodnizmin, Anarşizmin teori ve pratiği diyerek pasifist cephenin parti içindeki uzantısı olmuşlardır.

Bu sağcı unsurlara göre;

– THKP-C'nin ideolojik-stratejik temellerini açıklayan Bir Nolu Parti ve Cephe Bildirileri ve de Kurtuluş dergisindeki "Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi" yazıları anarşizmin, fokoculuğun ve Narodnizmin teorileridir.

– Şubat-Mayıs Gerilla Hareketleri, yani partimizi kitlelere tanıtan ilk silahlı devrimci eylemler, bu Narodnik ideolojinin pratikleridir. Temellerinde sol oportünist ideoloji yatmaktadır.

– THKP-C'nin devrimci öncü savaşı, bir avuç adamın oligarşiyle olan düellosudur.

– PAAS fokocu bir stratejidir.

– SP yanlıştır, örgütleyici değildir. Asla temel alınmaz.

– İçinde bulunduğumuz dönemde devrimci görev, merkezi yayın organı etrafında örgütlenip, işçilerin ekonomik-demokratik mücadelesini yönlendirmektir, vb...

Partideki sağ çizginin öz olarak ileri sürdüğü eleştiriler bunlardır. Bu eleştiriler Kıvılcımlı ve Şafak pasifistlerinin partimize yönelik olarak gündeme getirdikleri saldırıların tümüyle aynıdır.

Partimizin ideolojik-politik ilkelerine aykırı bir rota izleyen grupçuk, parti Genel Komite üyelerinin oy çoğunluğu ile partiden ihraç edilmiştir. İtirazları burada ayrıca eleştirmeyi gereksiz görüyoruz.

Parti Genel Komitesi'nin kararı, parti çizgisinin ML'nin dünyanın ve ülkemizin somut koşullarına uygulanmasının oluşturduğu proleter devrimci çizgidir. Ve eylemler de, bu Leninist ideolojik-politik çizginin pratiğe yansımalarıdır.”

Evet, P-C yazınında belirtildiği gibi, partimizin ihtilalci çizgisini revize edip sağ-oportünist bir rotaya sapanlar, Mahir ve diğer bazı kadroların esir düşmesiyle birlikte gerçek renklerini ortaya koymuşlardır. Esir düşen yoldaşların boşluğunu fırsat bilerek sağcı, pasifist anlayışlarını demagoji, spekülasyon ve devrimci ahlaka sığmayan yöntemlerle parti içinde egemen kılmaya çalışmışlardır.

Bu süreçte THKP-C, bir yandan parti içinde yaşanan ve tasfiye edilen sağ sapmanın saflardaki ideolojik etkilerini ortadan kaldırmak ve özellikle de ideolojik-politik olarak geri unsurlarda ortaya çıkabilecek kafa karışıklıklarını gidermek için iç ideolojik faaliyetleri yoğunlaştırırken diğer yandan parti çizgisinin gereği olarak devrimci savaşımı boyutlandırmaya yönelmiştir.

Tam bu aşamada silahlı devrim cephesi içindeki THKO'nun üç önderinin idamları gündeme gelmiş, bunun üzerine harekete geçen THKP-C ve THKO kadroları, Türkiye devrimci hareketi ile karşı-devrimin tarihi hesaplaşması niteliğine bürünen bu durum karşısında seyirci kalmayarak hem üç THKO önderini idamdan kurtarmak, hem de bu olay nezdinde devrimci hareketin yükselen prestijinin gölgelenmesini engellemek amacıyla, düşmanı pazarlığa zorlamayı hedefleyen üç İngiliz teknisyeni rehin alma eylemini tasarlamışlardır.

30 Mart arifesinde anti-empyralist, anti-oligarşik nitelikteki bu eylem gerçekleştirilmiş ve eylem üssü olarak Kızıldere saptanmıştır. Ancak eylemin programlandığı şekilde yürümemesi üzerine THKP-C ve THKO'nun en ileri kadrolarından oluşan eylem güçleri, düşmanın üstün askeri kuvvetleri tarafından kuşatılmış ve teslim olmayı değil savaşarak ölmeyi seçen yoldaşlarımız uzun bir çatışmadan sonra topluca katledilmişlerdir.

Partimiz THKP-C'nin Kızıldere'de yediği bu büyük darbenin, onun siyasal devamı olan hareketimiz için anlamını özet olarak maddelemek gerekirse;

– Önce, partimizin Kızıldere'de aldığı darbe, büyük çapta örgütsel boyutları olan taktik plandaki bir askeri darbedir.

- THKP-C, savunduğu devrimci eylem çizgisinin bir devamı olarak Kızıldere eylemini gerçekleştirmiştir.
- Kızıldere, o günün koşullarına THKP-C'nin örgütsel yapısının sürekliliğinin hemen gerçekleştirilemeyeceği ölçüde büyük bir imha hareketi olduğu için, savaşın geçici olarak kesintiye uğraması bakımından stratejik öneme sahiptir. Stratejik yenilgi değildir, stratejinin yenilgisi değildir.
- Dolayısıyla Kızıldere'den sonra temel görev, yeni bir strateji ya da ideolojik-politik çizgi arayışı değil, THKP-C'nin dağılan örgütsel yapısının reorganizasyonu görevidir.
- Kızıldere bir intihar eylemi yahut bir çıkmazın zorunlu sonucu değil, devrimci direniş manifestosunun yazıldığı bir anıt, bilinçli bir devrimci seçenektir.

Bu anlamıyla Kızıldere, örgütsel ve askeri sonuçlarıyla bir yenilgi olmakla birlikte siyasal sonucu itibarıyla, kitlelere somut mesajlar vermesi ve geride derin bir sempati ve büyük bir prestij bırakması, silahlı mücadele olgusunun etkilerinin zaafa uğratılmaması bakımından son tahlilde politik bir adımdır.

Büyük gerilla, savaş teorisyeni Ernesto Che Guevara'nın dediği gibi, "Dünya devrimler tarihinde öyle yenilgiler vardır ki, kolay kazanılmış zaferlerden daha üstündür."

D- KIZILDERE SONRASI DURUM VE GÖREVLER

Ülkemizde 1900'lerin ilk çeyreğinde görülmeye başlanan sol filizlenme, çevreleşme ve hareketliliklerin evrimi 60'lı yılların sonlarına kadar incelendiğinde görünen şudur ki: Sağ pasifist çizgilerin karakteristik bir egemenliği vardır. Aydın hareketi olma özelliğini aşamamış, kendi tarihselliği içindeki nitel-nicel dönemeçleri henüz ciddi anlamda yaşamamışlardır. Spontane yanı önde olan sınıfın ve kısmen topraksız -az topraklı köylülüğün hareketlilikleri karşısında da onunla buluşamamış, buluşmanın politik ve örgütsel perspektifini açamamışlardır. Dolayısıyla girişimleri soyut kalan, kitlelerle ciddi bağlar kuramayan legal-illegal örgütler; devrimci çalışma tarzı yerine, kendi sağlarındaki güçlere bel bağlama geleneği oluşturmuşlardır. 'Kemalizm'e yaslanmaktan cuntacılığa kadar uzayan bu çizginin öne çıkan olguları parlamenterizm, işçi kuyrukçuluğu, evrimcilik olmuştur.

1926 yılında III. Enternasyonal çalışmaları sırasında 'Partilerin durumu üzerine EKK'nin Örgütlenme Raporu'nda, "Doğu Ülkeleri" başlığı altında, içinde ülkemizin de bulunduğu örgütlenme çalışmaları şöyle anlatılıyordu:

"Devrimci hareket Doğu'da geçtiğimiz yıl büyük ilerlemeler kaydetti. Devrimci hareketin büyümesiyle birlikte ve buna dayanarak, Doğu ülkelerinde devrimci ve komünist partilerin ve örgütlerin bulunduğu ülkeler şunlardır: Çin, Japonya, Kore, Endonezya, Türkiye, Suriye, Filistin, İran, Cezayir, Tunus, Mısır, Hindistan, Güney Afrika ve başkaları. Bundan başka Bağımsız Moğolistan Cumhuriyeti, İç Moğolistan (Çin) ve Tannu-Tuwo (daha önce Urian-Hai bölgesi) devrimci halk partileri de Komintern ile yakından ilişki içindeler."

Mustafa Kemal'in, 14 arkadaşı ile birlikte katlettiği, III.Enternasyonal'in kuruluş

kongresine katılan 51 kişiden biri olan Mustafa Suphi ise bu kongrede daha 1919 yılında şu şekilde konuşuyordu:

“Moskova’da dünyanın geleceğini değiştirecek olan bu görkemli III. Enternasyonal’de proletaryanın, ezilen Türk köylülüğünün ve işçi sınıfının adına, özgürlüğün, eşitliğin, kardeşliğin adına, zalim ve yırtıcı emperyalizmden çok çekmiş, kapitalizmin pençesi ve batı uygarlığının şiddeti altında mahvolan silahlı bir halkın adına konuşmak büyük bir mutluluk. Gerçek şu ki, Türkiye’de diğer devletlerde olduğu gibi, halkın canına kastedip kanını emen birçok barbar ve alçaktan başka bir de sadece Ermenilerin değil, fakir işçi ve köylü kitlesinin de kanını akıtan Osmanlı Padişahları vardır. Barbarlığı temsil edenler halk kitleleri değil Osmanlı padişahları’dır.

.....1908’den itibaren Türk gençliğinin bir kısmı halkın esenliğini sosyal bir devrimden başka bir şeyde bulamayacağını anlamıştı. Ama o sıralar sosyalist çalışma kısıtlanmıştı. Ezilen halkın korunması için yükselen elem içindeki insanların güçlü sesi boşuna nefes tüketiyordu. Arkadaşlarımdan sadece bir kaç giriştikleri işe sırt çevirmediler ve burada, Rusya’da devrimci Türk ocağını örgütlediler. Doğu’daki gerekli ekonomik ve sosyal değişimin sosyal devrimle gerçekleşebileceği yolundaki inançları Ekim olaylarından sonra iyice pekişti.

Sizlere bu inancın halen Türk proletarya ve aydınları arasında varolduğunu ispatlayan bir örnek vereceğim. Devrim ertesinde, İstanbul Üniversitesi, Nobel Ödülü’nün kime verileceği sorusunu sorduğu zaman Türk gençliği, Profesörlerin yaptığı baskıya karşın yoldaş Lenin’i seçti; ve bu, sosyal devrim fikirlerinin Doğu’da ne kadar etkili olduğunu bir kez daha kanıtlıyordu. Büyük saygın usta ve onun eylemleri, tüm devrimci dünyayı temsil etmektedir ve Türk gençliği de yaptıkları seçimle devrimci dünyaya bağlı olduklarını göstermişlerdir.

Yoldaşlar, çok açıktır ki Fransız-İngiliz kapitalizminin başı Avrupa’da olsa da, gövdesi Asya’nın verimli topraklarındadır. Biz Türk sosyalistleri için önemli ve birinci görev Doğudaki kapitalizmin kökünü kazımdır. Ancak bu yolla Fransız-İngiliz üretimini hammaddeden yoksun bırakabiliriz. Türkiye, İran, Hindistan ve Çin, Fransız-İngiliz endüstrilerine kapılarını kapayarak, onu Avrupa borsalarına akma olanağından yoksun bırakacak, bu durum iktidarın proletaryanın eline geçmesi ve sosyalist düzenin yerleşmesiyle sonuçlanacak, eli kulağında bir bunalıma yol açacaklardır. Buna ulaşmak için bölgesel devrimci hareketin ajitasyon yürütmesi ve Doğu halklarının Fransız-İngiliz emperyalizmine karşı ayaklanmaları lazımdır.”

Ne var ki gerek o yıllarda gerekse de daha sonraki süreçlerdeki Türk Solu hiçbir zaman devrimci bir atılımı nesnelleştiremedi. Revizyonizmin görüş ve tavırları içinde bocalamaktan kurtulamadı. Ta ki, 60 sonrası döneme kadar.

60’lı yılların sonlarında, yaşanmakta olan döneme ait özgün şartların yanı sıra toplumsal-siyasal uyanışa da koşut olarak devrimci hareket, on yılları bağrında taşıyan dev adımlar atmıştır, birikimlerini sıçratma evresi yaşamıştır. Türkiye topraklarında ilk kez devrimci savaş ve strateji sorunları, devrimin somut olguları haline gelmiştir.

Bilindiği gibi mücadeleler, ister devrimci çizgide, ister revizyonist-oportunist çizgiler üzerinde olsun; kendi süreci içinde de, izleyen süreçlerde de olası sonuçları açısından incelendiği gibi, ortaya koyduğu maddi ve manevi güçleri açısından da incelenir. Yapısallaştırdığı, gündeme soktuğu, var olan programları etkelediği-belirlediği, sürecini dolduran norm ve taktiklerin yerine alternatifler sunduğu ve bunları gerçekleştirdiği çerçeveler içinde değerlendirilir.

Bu bağlamda P-C, bir çok revizyonist devrim anlayışı, çalışma tarzı yol ve yöntemlerinin üzerini varlığıyla-mücadelesiyle ve hatta yenilgi biçimiyle çizmiştir. Söz konusu önemli dönemde bu ülkede ilk kez politikleşmiş bir askeri savaş uygulanmış, siyasi gerçekler ve devrimci alternatifler silahlı propaganda içeriğinde sentezlenerek, kitlelere hem maddi biçimleriyle hem de moral unsurlarıyla tanıtlanmıştır.

Bu gerçekler kitleleri derinden sarsmış, devrim programlarının nasıl sunulacağı ve nesnelleşeceği evrensel bir çap içinde dosta da düşmana da gösterilmiştir. Aynı şekilde ideolojinin, Marksizmin literatüründen derlenmiş sözcükler, saptamalar, soyut ve kalabalık bilgelik modeli ya da ajitasyon materyali, tartışma aracı değil; politik bir hesaplaşma sistematığı olduğu, Türkiye devriminin gündemine işlenmiştir.

Mücadele ve örgüt biçimleri arasında diyalektik bütünlük kurularak silahlı mücadeleden silahsız ajitasyon ve propagandaya, ideolojik mücadeleden kitlelerin günlük mücadelesine kadar her alanda devrim hareketiyle kitle hareketlerinin çakışma, özdeşleşme koşul ve momentleri gösterilmiştir.

Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, yaşanan sürecin bir parti gereksinmelerine, evrimleşmesine olanak tanımaması ve çeşitli iç çözümlerini gerçekleştirmesi açısından soluklanamaması nedeni ile, bir yandan mücadele bütün hızıyla düşmana karşı sürdürülmekteyken öte yandan kendi bağrındaki sağ sapma oligarşiye yedeklenmiştir. Parti bu ağırlıkları bütün ciddi boyutlarıyla omuzlarına yükleyerek-yürümeye değil- koşusunu sürdürmeye çalışmıştır. Bir örgütün (partinin) ideolojik ve politik planda da, örgütsel planda da nesnel kriterlerle hayat geçirdiği her hesaplaşma, onun ileriye atılmış önemli adımlarıdır.

Bu bağlamda, sözgelimi ideolojik platformda 'barışçıl geçiş' revizyonist tezi, P-C'nin en geniş potansiyeli-tabanınca tartışılmış, red ve mahkum edilmiş olduğu için bu doğrultuda yaşanmış saflaşmanın radikalliği; benzer yaklaşımların potansiyelde bir daha kendisine yol açamamasını getirmiştir. Bu verdiğimiz örnek uç bir örnek olduğu için, bir örgüt tabanının bizzat yaşadığı ve üzerinde saflaşmış olduğu tezlerin o taban için ne ifade ettiğinin öneminin vurgulanması amacıyla kullanılmaktadır.

İşte, partide ortaya çıkan sağ-sapma da bu yanılla ilgi,yankı bulmamış, örgütün en üst kademesinde (politbüroda) görev yapmakta olsalar da iki ihanetçinin geriye dönüşü olarak nitelenip kısa zamanda mahkum edilmiştir. Bu durum nezdinde Mahir Çayan'ın politik duyarlılığının ve kişisel inisiyatif rolünü de görmek gerekir.

Fakat ne yazık ki, stratejik-örgütsel olgunlaşmanın partinin bütün kadro ve kadro adaylarına nüfuz ettirilmesi için gerekli mücadele süreçleri yaşanmamış olduğu için

Kızıldere eyleminden sonra geride kalan unsurlar edilgenlik, bekleme ve şaşkınlık içine girmişlerdir.

Bu koşullarda sağcılık önce bir iç statiklik olgusu halinde belirdi. O statik dönemdeki öznelleşmeler sonucunda birçok kişi ve kesimin her birinin, kendisine kendi kavlince yollar arayıp bulmasıyla da, yenilgi sonralarının klasik görünümüleri, esas olarak geçmişten kalan devrimcilerde ortaya çıktı. Üstelik, sempatizanlardaki savaşıma potansiyeline, yönelimine, arzusuna ve kitlelerdeki 71 mücadelesinin yaşayan prestijinin sunduğu devrimden yana olgulara rağmen...

Oysa Marksist-Leninist ideolojiyi kavrayanlar açısından sorun çok açık ve net olmalıydı. P-C 70 Aralığı'nda bir dizi eylemle kuruluşunu açıklamıştı. Bu şekilde devrim stratejisinin somutlaştırılmasıyla birlikte "partileşme süreci" esas olarak o stratejiyle çarpışacaklar için, ülkemizde tamamlanmış bulunmaktaydı. Ancak partinin yaşamış olduğu gelişmeler nedeniyle, önüne koyduğu hedeflerin, programların gerçekleşme koşulları ortadan kalkmış, mücadele kesintiye uğramış ve devrimcilerin önündeki stratejik taktikler değil ama politik taktiklere ve örgütsel plandaki taktiklere ilişkin görevler değişmişti. Dolayısıyla somut koşullar örgütün yeniden yapılanmasını öne çıkarmıştı.

P-C'nin yapısının reorganizasyonu, ideolojik-politik-stratejik ilkelerinin yaşama geçirilmesinin bir parçasıydı ve kesinlikle ondan bağımsız düşünülemezdi. Çünkü bir partinin öncelikli faktörleri onun ideolojik-politik çizgisi ve ilkeleridir. Maddi güçlerin dağınlığının giderilmesi, fonksiyonerleşmesi ise, yine bu ilkeler çevresinde yürütülecek mücadeleye bağlıdır.

Mücadelenin yükseltile her evresi onun platformunda genişleyen bir halka demektir. Ve bu durum yukarıdan aşağıya geliştirilecek görev ve işlevleri kapsar. O anlamda, P-C'nin ideolojik-politik-örgütsel ilkeleri üzerinde gerçekleştirilmesi gereken görev; bu anlayışları savunan devrimcilerin asgari örgütlülüğü yeniden sağlayarak, stratejiyi gücü oranında hayata geçirmek, bağlantılı olarak da öncelikle dağınlık P-C sempatizan kitlesini, potansiyelini örgütleyerek partinin yapısını reorganize etmektir.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan halklarının kurtuluş mücadelesi içinde çelikleşmiş, kararlı ve bilinçli öncülerin, aynı zamanda THKP-C'nin politik askeri kadroların oligarşi tarafından katledildiği darbe, kuşkusuz sıradan bir örgütsel darbe değildi. Yalnızca ağır kayıplar verilen örgütsel bir sınırlılık taşımaması nedeniyle aynı zamanda parti örgütünün hiyerarşik yapısının ve ilişkilerinin dağılmasını doğurdu.

Toparlanma ve mücadeleyi yeniden başlatma yönelimiyle yola çıkan bazı girişimler ise; belirleyici unsurların o nitelikte görevlerle çakışan, o girişimleri P-C eksenine haline getirebilecek dinamizmi ve politik seviyeyi taşımamaları, süreç içinde de o momenti yakalayabilecek iç devingenliğe sahip olmamaları nedeniyle başarıya kavuşmamıştır. Buradan çıkan en önemli sonuç; Kızıldere sonrasında hızlı bir toparlanmanın gerçekleşmemesi ve Kızıldere'nin, 1975 yılına kadar- oldukça uzun bir dönem- silahlı devrim cephesinin suskunluğa boğulacağı tarihsel bir kesitin başlangıcı olması idi.

Devrimci potansiyelde bu yılların egemen olguları;şaşkınlık,yılgınlık, belirsizlik, bekleyiş ve ikincil olarak da arayış idi..

Kızıldere’de parti önderliğinin katledilmesi ile parti hiyerarşisinin dağılmasının ardından, geçmişte partimiz saflarında yer almış unsurlara; örgütsel gelişimin ve devrimci geleneklerin, Bolşevik prensiplerin zorunlu kıldığı önderliği omuzlama ve bunun gerektirdiği örgütsel, siyasal ve tarihsel sorumlulukları yerine getirme görevi düşüyordu. Ya da Kızıldere sonrası, bu ideolojik-politik-stratejik ilkelerin bilincine varanlar açısından, -geçmişte parti yapılanması içinde bizzat yer alsın, almasınlar- halkın kurtuluş ve sosyalizm mücadelesine sahip çıkarak, partinin dağılan yapısını yeniden inşa görevini omuzlamak sorumluluğu düşüyordu. Bu sorumluluğun somut anlamı; çizgi paralelinde mücadele idi.

Tarihte birçok devrimci hareketin saflarında, yenilen darbelerin ardından gün ışığına çıkan ortam özellikleri, 1972 Türkiye’inde, bu kez kendi özgün yanlarını taşıyarak THKP-C saflarında görüldü. Gene tarihte birçok önderliğin başına gelenler, bu süreçte, bir dönem omuz omuza yürüyenlerin çeşitli biçimlerde geriye dönüşleriyle partimizde yaşanacaktı.

Kızıldere’den sonra, başta -konumlarından dolayı- tutsak devrimciler olmak üzere içerdeki ve dışarıdaki unsurların örgütsel-siyasal görev ve sorumlulukları tartışılmaz çizgiler taşıdığı halde, onların bu çizgilerin dışına düşmeleri söz konusudur. Sorunun bir diğer yanı da burada. Onlar, yaşanan sürecin, Marksist-Leninist perspektiflerle ortaya konacak değerlendirme ve dersleri ışığında mücadelenin kaldığı yerden devam ettirilmesi bilinç, inisiyatif ve kararlılığıyla hareket etmek yerine, yenilgi döneminin şoku ve ağırlığı altında ezildiler. Ya yılgınlığa düştüler ya da genel açısından aykırı arayışlara yöneldiler. THKP-C’nin geride kalan güçlerinin, 1975’li yıllara kadarki evrimlerini karakterize eden ögeler bunlar olacaktı.

Bu arada önemli bir konunun vurgulanması gerekiyor: Yenilgi dönemleri idealizmin-yılgınlığın-sağcılığın verimli toprağıdır. Ki bu durum ne yazık ki politik bir saptama olacak kadar devrimler tarihinde genelleşmiştir. Bir çok devrimci mücadele tarihi incelendiğinde, ağır darbeler ve yenilgi koşullarında; yılgınlık, inkar, pasifizm, umutsuzluk, şaşkınlık, felsefi idealizm, ahlaki çöküntü, derin bir bireycileşme, kaçış, çürüme, çizgiye ve devrime inançsızlık, özgücüne güvenmeme, arayış, tasfiyecilik vb. değişik durumların aynı özde boy attığını görürüz. Hatta dönem dönem egemen olgular haline geldikleri de olur.

Fakat sonucu daima, yenilgilerden ileriye dönük dersler çıkaranlar, onunla çelikleşenler ve yenilgileri zafere giden yolda yoğun deneyimler durağı olarak ele alanlar belirler. Bu, tablonun ana rengidir. Her ne kadar, genç devrimci süreçlerde biraz güç belirginleşse de...

Söz konusu yenilgizedeler, bir yandan iç hesaplaşmalarında boğularak tercihlerini, çizgiyi objektif ve subjektif tasfiyeye yönelen bir oportünizmden, ihanetten yana koydular. Elli yıllık revizyonist tezleri yeniden piyasaya sürmenin hazırlığı içinde debelenip duran bu “kalıntılar”, tarihsel sorumluluklarını; kendilerine umut bağlayan

THKP-C sempatizanlarına “çocukluk yapmamaları, uslu durmaları” yönündeki öğütlerle, direktifler ya da sürece seyirci kalarak yerine getirdiler.

THKP-C'nin ideolojik-politik-örgütsel ilkelerini savunma ve hayata geçirme üzerinde samimi bir sorunları kalmamıştı. Bir kısmı bunu süreç içinde açıkça ortaya koyarak gerçek yerlerinde konumlanırken, bir kısmı da THKP-C'yi savunur görünmeyi oportünist bir taktik olarak gündemlerinin odağına oturtular ve bu tehlikeli tasfiyeci çizgi ile geniş bir sempatizan potansiyeli peşlerinden sürüklemeyi başardılar.

Hapishanelerdeki ve yurt dışındaki kalıntıların, ülkenin verili koşullarını çözümleyebilme yeteneksizliklerinin yanı sıra, herhangi bir ilerletici öngörüye sahip olmadıkları da açıktı. THKP-C'nin geriye bıraktığı sempatizan potansiyelin (ki bu potansiyel maddi bir örgüt gücü olmamasına karşın Kızıldere'den sonra sürekli yeni sempatizanlarla beslenmiştir) dinamiklerini değerlendiremediler.

Yine bu potansiyelin o kapasite ve güç sınırlılığı içinde ilişki ve çalışmalarda gösterdikleri kararlılığın, isteğin ve dinamizmin temelindeki siyasal gerçekleri göremediler. Görenler için ise; bütün bunların kendi amaç ve niyetleriyle örtüşmemesi durumu vardı.

Her şeye yenilgi psikozu ile, “her şey bitti” cehaletiyle veya “yeni son”lara yol açmama endişe ve korkusu ile yaklaşıyorlardı. Bu durum elbette ‘yeni başlangıçlar’ yaratma konusunda tüm basiretleri bağlıyordu. Bu vektörlerin yaratacağı bileşke; son tahlilde ‘eski’den hayli uzak olmak zorundaydı. Ve ‘eski’nin hatalarından uzaklaşmak yönelimi, eskiyle hesaplaşmak, eskiyi yargılamak ve ‘değerlendirmek’ tez ve kargaşaları; eskiye sırt çevirmek noktasında sağ bir kimlik kazandı.

Yeni sempatizanlar ise, gerekli bilinç, yetenek, tecrübe ve inisiyatiften henüz yoksun olduklarından, yukarda tanımladığımız görevi omuzlayabilecek durumda değillerdir. Nitekim yıllarca, cezaevlerinin komutları ve soyut bir yurtdışı ütopyası peşinde beklentilerini sürdürdüler.

Geçmişte partimizle ilişki içinde olan ve Kızıldere sonrası döneminin koşulları içinde birinci dereceden sorumluluklar üstlenmesi gereken bazı elemanlar, görevlerinin gerektirdiği bilinç ve inisiyatiften uzak bir şekilde, yurtdışında küçük bir sempatizan çevreyle birlikte, teoride partinin ideolojisine sıkı sıkıya bağlı kalma savunusu içinde, fakat pratikte dar bir grup eğitimi dışında herhangi bir aktivasyon göstermeyerek oyalanıp durdular. Savaşın zemininden ve koşullarından uzak böylesi bir “eğitim” sürecinin havanda su dövmek olduğunu zaman bütün çıplaklığıyla kanıtladı. Bir kez daha bağırdı ki; sınıf mücadelesinin her türlü eğitimi, sınıf mücadelesinin koşulları içinde olmalıdır. Eğitim, mücadelenin kendisidir. Mücadele içinde eğitilir, eğitildiğimiz için mücadele ederiz.

Bu arada, o dönem kafaları fazlaca bulandıran, ‘yenilginin nedenlerini ararken’ bazı iyi niyetli insanların dahi açmazlarından biri haline gelen, gündem maddelerinin belli başlılarından birine “P-C geri çekilmeli miydi” sorununa değinmeden geçmeyelim. Bu soru, günümüzde de varlığını korumaktadır.

Bütün tanım ve kavramlarda olduğu gibi, geri çekilme (ricat) konusunda da Marksizmin, bütün zaman ve mekan olgularını kapsayan genel doğruları ile bunlar üzerinde yükselen, bu temelde gelişen fakat zaman ve mekan özgünlükleriyle değişen konularını karıştırmamak gerekir. Aksi halde yapılan, Marksizmin-Leninizm'in temel felsefesinden bir şey anlamamak demektir. Üstelik bu, sadece kavramamak veya karıştırmaktan öte anlamlarla yüklüdür.

Leninizm geri çekilmeyi, savaştan devrimci güçlerin, bir süre için kendini temel varlık koşulları ile birlikte korumak için saldırıdan vazgeçmesi, değişik bir taktik uğruna saldırıyı ertelemesi olarak anlar. Geri çekilmenin tasfiyeden kesin ve net çizgileriyle ayrılabilmesinin, ayrılma zorunluluğunun anlamı budur; maddi ve manevi varlık koşullarının korunma şartı...

Geri çekilme kararının, Marksizmin savaş normlarına tekabül edebilmesinin, onun gereklerini kucaklayabilmesinin özü; zorunluluktan kaynaklansa dahi iradi bir durum olmasıdır. Seçenekler üzerinde belirlenmesidir. Saldırıyı, savaşı kazanmanın politik ve askeri ön koşulu olarak belirleyen sınıf savaşımında, bu genelleme içerisinde bazı özel dönemlerde, mücadelenin kritik aşamalarda, ve mutlaka belli bir zamanlama içinde geri çekilme olasıdır. Parti, düşman saldırısının onun zorlanmamasına, güçler dengesinde aleyhine bir gelişme olmamasına karşın çeşitli nedenlerle geri çekilmeyi veya taktik saldırıyı ertelemeyi de öngörebilir.

Burada geri çekilme ve saldırıyı erteleme kavramlarının da birbirinden ayırt edilmesi gerektiğini, bunların farklı objektif görünüm ve sonuçlarından dolayı değişik pratik ifadeler kazandığını da vurgulamak gerekir. Saldırıyı erteleme, esas olarak bir zamanlama ve o an içinde mümkün olabilecek bir politik askeri girişimin daha çaplı, verimli ve kalıcı sonuçlar adına (belki de düşmanın daha zayıf veya o anda saptanabilen, görülebilen somut bir açmazını, geldiğini kollama adına) ileriki tarihlere bırakılmasıdır.

Geri çekilme kararı, var olan temel kazanım, değer ve mevzilerin terk edilmemesi, gerilememesi kaydıyla mümkün olabilir. Devrimci mücadele ciddi kazanımlara ve dönemin gelip geçici akıntılarına kapılmadan, savaşın çok yönlü-uzun vadeli perspektiflerine oturabilen, sağlam siyasal mantıklara tekabül eden geri çekilmeler ile başlangıçtaki amaç ve niyet ne olursa olsun son tahlilde objektif bir tasfiyeye varan veya ona yol açan 'geri çekilmelerin ayırtına varılamaması, bu önemli durumun en ciddi alt başlığıdır.

Geri çekilme kararı alan bir hareket (bir örgüt bir parti) geri çekilme sürecinde ve bu sürecin sonunda, kararı aldığı anda elinde bulunan örgüt ve etkinlik verilerini, sürecin sonunda geri çekilmenin ona sağladığı avantajlarla yeniden savaşa sürebilme koşullarına sahip bulunmalıdır. Yoksa, sürecin o an elde bulunanları aşındırdığı, veya kazanılmış mevzilerin statik zaman koşullarında gerilediği, yitirildiği geri çekilme, bir savaş taktiği olmaktan çıkıp, mücadele yolunda objektif olarak geriye yürüme anlamına gelir.

Devrim güçlerinin bu şekilde savaştan uzak süreçler yaşamaları, Leninist sınıf mücadelesinin temel çelişkilerine aykırıdır. O süreçler, hem geri çekilen güçlerin, eski değerlerin uzağına düşmelerine hem de o güçlerin yöneldikleri hedeflerde yaratmış oldukları etkilerin çözülmesine yol açar. Kitleler için de, düşman için de aynı şeyleri söylemek olasıdır.

Çünkü savaş, onu çevreleyen bütün koşullarla bağlantılarına, atılamaz diyalektik köprülerine karşın başlangıçtan itibaren kendi karakterini, kendi özel dinamiğini, yaşam bağımsızlığını çizen canlı bir organizmadır. O organizmayı besleyemediğimiz her gün, her saat son tahlilde gerileme sürecine tekabül eder. Ne yaşamın ve ne de savaşın dingin bir anı yoktur.

O nedenle siyasal geri çekilme bir mevzi geri çekilme değildir. Salt askeri planda kalan geri çekilmelerdeki askeri, taktik, pratik sonuçlarla siyasal geri çekilmenin sonuçları ve koşulları birbirine benzemez.

O halde siyasal geri çekilme yadsınmalı mıdır?

Hayır, siyasal ve örgütsel geri çekilme de olasıdır. Ve siyasal bir taktik olarak, stratejinin gerekleri içinde öngörülen geri çekilme dönemleri olur. Fakat bu saptama, seçeneksizliğin belirlediği bir saptama olarak ortaya çıktığı (ve çoğu kez zorunluluklarla gerçekleşmiş bir olumsuz sonucun sonradan konulmuş adı da olabildiği) hallerde geri çekilme şiddetle yadsınmalıdır.

Çünkü teorik olarak ahlaki gerçekler açısından bunun tanımı geri çekilme değil, bir siyasal bozgun, bir örgütsel yenilgi veya bir taktik dönem yenilgisidir. Yenilginin her zaman topyekün bir imha olmadığı, bulunulan mevziler, kazanılmış olgular üzerinde düşmanın saldırısı veya iç zaaflar dolayısıyla tutunamayıp geriye düşmeyi de içerdiği, bu gerilemenin hızla aşılammaması halinde yaşanan sürecin geri çekilme değil, yenilgi süreci olduğu unutulmamalıdır.

Siyasal geri çekilme ve taktik geri çekilme kavramlarının pratik anlamını, geri çekilmenin ancak devrim cephesinin kazanımlarının ağırlıklı olarak elde tutulabilmesi koşullarında doğru ve savunulabilir olduğunu somutlayabilmek açısından, ülkemiz ve aynı zamanda yeni sömürgelerdeki anti-emperyalist, anti-oligarşik iktidar mücadelelerinin verileri üzerinde düşünelim.

Çoğu kez yapıldığı gibi, Marksizm-Leninizm'in ricat taktiğinin zaman mekan sistematüğinde değerlendirilmeden genelleştirilen ve tepkilere neden olan mantüğını somuta indirgeyerek kendi koşullarındaki yanıtını arayalım.

Baştan itibaren mevcut ve ilan edilmiş bir sınıfsal karşıtlık, objektif savaş cepheleri ve emperyalist işgalin varlığından dolayı sınıfsal, bir avuç işbirlikçi dışında ulusun genelinin kurtuluş ve çıkarlarını temsil etmesinden dolayı ulusal olan, ulusal-sınıfsal bir objektif savaş zemini vardır, savaş koşulları vardır. O savaş, halkların statik evrelerinde, emperyalizmin ve oligarşinin silahlarının maddi ve manevi bir otorite gücü olarak kullanıldığı, esas olarak silahsız nüfuz etmeyi içeren, sürekli saldırının var olduğu özellikle gösterir. Halkların sözkonusu dönemlerdeki statik durumu, özünde

bir ulusal-sınıfsal potansiyel taşımakla birlikte sözcüğün tam anlamıyla sadece potansiyel bir karakter taşır.

O dönemde düşmanın silahsız temelde gelişen ama silahı her an halka çevrili-fakat ateşlenmemiş bir tehdit unsuru olarak tutmasını içeren- tavrı, onun kendi yaşamını, çağın tehditlerinden uzak sürdürmesine hizmet eden korunma savaşıdır. Öz olarak, devletin silahlarının gölgesinde, ama henüz o silahların tam olarak ateşlenmediği bir silahlı savaş,düşman tarafından sınıf çıkarlarının karşıtlığı temelinde ilan edilmiş ve uygulanmakta olan bir savaş vardır. Sözkonusu dönemlerde, henüz karşı cephe anlamında savaşın aktif bir tarafı yoktur. Fakat halkların varlığının, çıkarlarının taşıdığı anlamda görünen dinamikler vardır. Artı, dünya çapında somutluk kazanmış, mazlum halkların başkaldırı ve sınıfsal mücadelesi, üretici güçlerin ilerleme yasaları vardır.

Ve o yasalar, sadece emekçi kitleler nezdinde değil, egemenlik güçleri nezdinde de, gelişimin önüne geçilemez bir işlerliğe sahip olduğunu kanıtlamıştır. Halklar, salt varlığıyla dahi, emperyalizmle birlikte iflas etmiş burjuva demokrasilerinde, yeni sömürgelerin faşist oligarşilerinde devletlerin gerçeğinin tehdididir. Bütün bu devletler, kendi egemenlik sınırları içinde, o süreçteki sınıf mücadelesinin çapı ne olursa olsun, durmaksızın işleyen çağdaş proleter devrimlerinin kurallarından ötürü, 1917'den bu yana her geçen günün aleyhlerine işlediğinin bilincinde ve paniğindedirler.

Bu ilan edilmiş savaş, halkın mücadelesinin, onun en ileri unsurlarınca açılan karşı cephe tarafından yükseltilmeye başlandığı süreçlerden itibaren objektif bir hal alır. Halk ve onun devrimci öncü güçleri açısından durum, mevcut bir saldırıya karşı savunma savaşıdır. O anlamda, güçlerin dengelenme dönemine kadar, halkın düşmanın saldırısına bizzat yanıt verebileceği, taktik saldırılarını nicel ve nitel olarak sürdürebilecek duruma geleceği süreçlere kadar, devrimci bir tırmanma sözkonusudur.

İşte o tırmanmanın, güçlerin bir denge haline erişeceği döneme kadarki politik fiziğinden söz ederken geri çekilmeyi öngörebilmek zordur. Çünkü bu dönemdeki bütün saldırılar, devrimci hareketin her ileriye atılışı, her adımı, yukarıya tırmanılmakta olunan bir duvarın üzerindeki hareketine benzer. Bir an ellerinin çözülmesi, biraz daha aşağıdan tutunulabilmesinin veya o noktada durabilmesinin şartlarını çoğu kez sunmaz. Tırmanışın yeniden aşağıdan ve baştan başlamasının zorunluluğunu doğurur.

Geri çekilmenin bir anlamda doğal ve politik bir ateşkes olarak kavranmasına ilişkin tezlerin bu dönem için öne sürülmesi, özellikle bu anlamından dolayı olanaksızdır. Devrimci gücün o zamana kadar yarattığı siyasal birikimlerini ve kendi fiziğini koruyarak geri çekilebilmesi ancak stratejik dengeye ulaşıldıktan sonra gündeme gelebilme şansına sahiptir.

Aksi halde adı ve amacı ne olursa olsun savaştan uzaklaşan devrimci gücün tavrının anlamı son tahlilde bozgunudur, yenilgidir. Bu yenilgilerin fiziksel veya siyasal,

'ideolojik-politik' olup olmadığı ve o bağlamdaki açılımları aykırıdır. Onun bıraktığı ve henüz güçsüz, nicel ve nitel olarak cılız olan mevziler düşman lehine dönüştürülecektir.

O halde stratejik savunma aşamasındaki (tırmanma dönemi) bütün duraksamalar (geri çekilme...), doğrudan doğruya oligarşiye, stratejik denge aşamasında, koşulları kim daha iyi değerlendirir ve kullanırsa ona, stratejik taarruz aşamasında ise devrimci güçlere (nihai saldırı ve sonuç için rahatlıkla kullanacağı koşullar, amaçlarına yönelen objektif veriler nedeniyle) hizmet eder.

III. Bunalım Dönemi'nin devrimci mücadelelerinde geri çekilme, bu genel ve özel anlamları içinde değerlendirilmelidir. Siyasal savaşın bir örgütün dar varlığıyla somutlaştırdığı durumlarda, o örgütün savaş arenasından geri çekilmesi, siyasal savaş henüz kendi varlığıyla sınırlı olduğu için, öncü savaşı güçlerinin ricadı, objektif olarak mücadelenin ricadı olarak yorumlanmamıştır.

Bunların dışında, savaşın esas güçlerine, temel cephesine denk düşmeyen, taktik, özel, lokal geri çekilmeler de gündeme gelebilir. Sözelimi, sürmekte olan bir savaşın genel seyrinin çıkarları açısından belli bir bölgeden, belli bir çalışma alanından, saptanmış kurallar ve amaçlar temelinde taktik olarak geri çekilenebilir. Ne var ki, yine ancak saptanmamış, kendi dışımızda oluşmuş nedenlerin, faktörlerin belirleyiciliğinden değil, esas olarak iradi kapsamda bir geri çekilmeyi tartışabiliriz.

Öte yandan, bir hareketin çeşitli nedenlerle savaş soluğunun düne nazaran aynı güçte çıkmadığı, fiziki varlığının tahrip olduğu, düşmanın saldırıları nedeniyle veya kendi iç olumsuzluklarının yol açtığı zaafılar dolayısıyla geçici olarak tırmanışını o noktada durdurmasını, gücünü yeniden toparlamanın somut ve hızlı aktivasyonları içinde olmasını gerektiren dönemler, bir geri çekilme dönemi olarak adlandırılmaz. Bir düzenleme, reorganizasyon, organizmanın sağlık kontrolü olarak değerlendirilir.

Son olarak, her geri çekilme, ne savaşın kendi stratejik dönemleri açısından ne de savaş seyri açısından, duraklama, gerileme ile özdeşleştirilmemelidir. Kendi özel faktörleri, devrimci savaş açısından hangi gerekliliklerine tekabül ettiği değerlendirilmelidir.

Özel olarak, savaşımızın temel güçlerinin imha edilmesiyle sonuçlanan 72 dönemi için, bir geri çekilmeden ne öncesi ne de Kızıldere sonrası için söz edebilmek ya da durumu bu şekilde tanımlamak doğru değildir. Kızıldere eylemini gerçekleştirmeden önce güçlerimizin değerlendirilmesi belli önder ve kadroların geçici olarak savaşın esas cephesinin dışına çıkarılması olası mıydı, doğru muydu?

Her iki soruya da olumlu yanıt verilemez. Her şeyden önce 71 dönemi mücadelesinin, Politikleşmiş Askeri Savaşın halklar nezdinde ilk yapı taşlarının atılması süreci olduğunu şimdiye kadar zaten tekrar tekrar vurguladık. Bu sürecin başarısız bir silahlı mücadele girişimi olarak tarihe geçmesi, veya bunu sağlamak olanakları feda etmeyi içerse de halde politik askeri savaşı, eldeki bütün gücü seferber ederek artık ülkenin nesnel bir olgusu haline getirme seçenekleri gündemdeydi. Parti tarafından bu seçenek tercih edilmiş, o tercihin doğruluğunu da zaman kanıtlamıştır.

Nitekim Kızıldere yenilgisi, Türkiye Devrim Tarihine belki birçok başarılı sayılan sonuçtan daha radikal ve kalıcı faktörler sunmuş, bu faktörler yeniden inşanın temel taşlarından, belirleyici olgularından olmuştur.

E- MLSPB'NİN KURULUŞUNA KADAR THKP-C SEMPATİZAN POTANSİYELİ VE ORTAMIN ÖZELLİKLERİ

73 Seçimleri ile birlikte gizli faşizme geçiş süreci yaşandı. Ancak geniş halk yığınlarının hoşnutsuzluğunu, tepkilerini örgütlü bir güç çevresinde somutlaştırıp siyasal bir eyleme dönüştürebilecek bir proletarya partisinin olmayışından dolayı, oligarşi'nin siyasi arenaya sürdüğü reformist maskeli umut bezirganları, kitlelerin taleplerine sözde sahip çıkarak onların muhalefet potansiyellerini düzen sınırları içinde tutmaya çalıştı. Bu şartlar içinde yapılan seçimler sonucu CHP ağırlıklı CHP-MSP Hükümeti kuruldu.

III. Bunalım döneminin oligarşik diktatörlükleri genellikle, açık faşizm döneminin yoğunlaşmış baskı ve terörü ile yaşamlarının basıncı iyice artan kitlelerin patlama noktasına gelmesini engellemek ve suni dengeyi sürdürebilmek, ortamı nötralize etmek amacıyla açık faşizm süreçlerini, belli başlı gereksinimlerini giderdikten sonra hızla dönüştürmek isterler.

Bu dönüşüm sürecinde çoğu kez reformist görünüm altında sundukları görece esnek programlar uygulayacak hükümetleri işbaşına getirirler. Ya da o güne kadar yıpranmamış bazı yeni güçleri taze kan olarak sunarlar. Bunu da, cuntaların lanse ettiği hükümetlerle değil, tam tersine görünümde cuntalara karşı tezlerle alternatif haline getirilen hükümetler yoluyla gerçekleştirirler.

73 Seçim ortamının yarattığı göreceli serbestlik ve CHP-MSP Koalisyonu döneminde yukarıdaki politika temelinde oluşturulan siyasal koşullarda, sınırlı da olsa legal çalışma ve örgütlenme olanakları doğdu. Bir müddet sonra 12 Mart'ın yarattığı psikolojiden sıyrılmaya başlayan (başta gençlik kesimi olmak üzere), halka sınıf ve tabakalarının, ekonomik, demokratik, akademik istemleri doğrultusunda hareketliliği hızla yükselmeye başladı.

Ekonomik, demokratik ve akademik mücadele çıkışlı legalite sınırları içinde gelişen bu mücadelede gençlik, önemli ve aktif bir rol oynamaktaydı. Bu gençliğin büyük kesimi ise THKP-C sempatizanlarından oluşuyordu.

74 dönemi tablosunu ortaya koyarken ve onu çözümlmeye çalışırken, genel, özel, subjektif ve objektif öğeleri ayrı ayrı saptamak gerekir. Yaptığımız saptamalar, tıpkı önce bir peysaj eskizini çıkarmak, sonra buradaki her figürün, her renk ve tonun karakterini ayrı ayrı belirlemek niteliğinde olmak zorundadır. 74 ortamının, tarihin bir önceki diliminden alıp üzerine olduğu gibi giydiği ortak giysiler de vardır, özel aksesuarlar da.

O halde bir yanıla genel bir P-C potansiyelinden, P-C sempatizanları zemininden sözedebilsen de, diğer yanıla bu P-C düşüncesi ve pratiği üzerinde yükselmiş ortam,

kısa bir süre sonra kendilerini farklı şekillerde tanımlayacak özel yanları olan, ileriye dönük heterojen veriler sunan bir ortamdır.

“İlkin düşünce, türdeş öğelerin bir birlik durumu olduğu denli bilinç nesnelere kendi öğelerine ayrılmasıdır da. Çözümleme olmadan birleşim de olmaz. İkinci olarak düşünce, yanlışlık yapmaksızın, ancak varolmuş bulunduğu bilinç öğelerini de bir araya getirebilir.” (1)

Açık faşizm sürecindeki devrimci mücadelenin göbeğinde de mevcut olan sağ ve sol tasfiyeciler, örgütlüklerine ve esas misyonlarını icra etmelerine giderek daha fazla olanak tanıyan atmosferlerine kavuştular. Ve görünümdeki metamorfoz gerçekte kimlik bulma, kimlik açıklama, fısıldanan kimlikleri haykırma süreciydi.

73’de başlayan bu süreç, mücadelenin seyri içinde büyük ölçüde tamamlandı. Giderek süreçler değişecek, gündemler farklılaşacak ve başka vektörlerle daha değişik tablolar çizilecektir.

Bu dönem var olan THKP-C potansiyelini, homojen bir taban olarak görmeyip değişik kategorilerde değerlendirmek gerekiyor. Bir kısmı, geçmişteki gençlik örgütlenmeleri içerisinde şu ya da bu düzeyde ilişkisi ile yer almış ve THKP-C’nin Kızıldere sonrası örgütsel yenilgisi ile dağılmış unsurlardır. Bir diğer bölümü, Kızıldere sonrası THKP-C’nin görüşlerine ve savaşımına sempati duyan ve onu asgari kıstaslar üzerinde savunan, genellikle daha genç (yeni kuşak) sempatizanlardan oluşuyordu. Diğer bir kısmı ise, düzenin olumsuzluklarına karşı tepki duyarak tercihini devrimden yana somutlaştıran ve THKP-C sempatizanlarıyla girdikleri ilişkilerde saflarda bulunan unsurlardı.

Derli toplu ifade etmek gerekirse, genel olarak bu potansiyeli eski ve Kızıldere sonrası oluşan yeni kuşak sempatizanlar olarak iki kaba

1975’de var olan geniş THKP-C sempatizan potansiyeli, dağınık ve ağırlıklı olarak koşulların belirlediği kümelenmelerden oluşuyordu. Merkezi yönlendirmeden ve politikanın bütünlüğünü yanıtlayabilmekten çok uzak, amatör çalışma alanları faaliyetleri içerisindeydiler. Bu durum, çeşitli grupların ortaya çıkıp bu potansiyel kapsamında düşünmeye başlamasına, bu doğrultudaki arayışlara, toparlama, saflaşma döneminin başlamasına kadar böylece sürdü.

Kendiliğindenci sürecin sempatizan potansiyeli, partinin Kızıldere sonrası durumunu, sürecin görevlerini bütün yönleriyle çözümlenebilmek ve merkezi inisiyatifini geliştirebilmek durumunda değildi. Sendikalarda, öğrenim kurumlarında, derneklerde, yurt dışında, kısacası değişik çalışma zeminlerine göre öne çıkan, belirginleşen özellikler, farklılıklar gösteriyorlardı. Bu durumdaki potansiyelden, THKP-C çizgisinin gerektirdiği görevleri omuzlamaları beklenemezdi. THKP-C’nin yeniden yapılandırılmasında ise, hem örgütlenme anlayış ve prensipleri uyarınca hem de potansiyelin sunduğu veriler nedeniyle, yatay veya aşağıdan yukarıya bir süreç izlemesi olası değildi.

A) Gruplaşmalar, Tasfiyecilik, Resmi ve Gayri-resmi inkarcılık:

Bir parti çizgisi doğru stratejik-taktik ilkelere dayanıyorsa, yenilgi ve darbe dönemlerinde ortam koşullarının gerekli kıldığı politik taktikler gündeme getirilir. Teorinin revizyonu, ideolojik inkarcılık, örgüt nihilizmi, savaş yabancılaşması değil..

Her ağır darbe ve taktik -örgütsel- fiziki yenilginin ardından ideolojik politik çizgiyi revize etme yolunu seçenler, devrim isteyebilir ama devrim için yola çıkmanın gerektirdiği siyasal fonksiyonlara sahip olmadıklarından dolayı bir türlü iktidar alternatifi bir yapılanma oluşturamazlar. Genellikle düzen sınırlarını fazlaca zorlamayan bir düzlemde hareket etme tavrını benimserler. Hangi iddialarla yola çıkarlarsa çıksınlar, sonuçta bu düzlemde saf tutarlar.

Kızıldere sonrası ortamda durum bir yönüyle bu şekildedir. Sürecin bu yönünde ilerlemeye başlayanların durumu esas olarak devrimci çizginin yaşam bulmaya başlamasıyla berraklaşacak ve siyasal konumlanışı belirginleşecektir. Bilindiği gibi,alternatifi henüz oluşmamış bir çizginin, niteliği ve durumu ile çakışmayan politik boşlukları doldurması ve devrimci sürece yapay yanıtlar sunması olasıdır.

THKP-C, ideoloji ve mücadele planında güçlü evrensel bir miras bırakmıştır. Yaşanan süreç dikkatle incelendiğinde, P-C'nin teorik evrimini son derece hızlı bir şekilde gerçekleştirdiği görülür. Bunun nedeni, kısaca da ifade edilebilmesinin yanı sıra çok yönlü anlamlarla yüklüdür. her şeyden önce P-C, savaşın her cephesinin tümüyle içindeydi. Ve yaşam-kuram diyalektiğini gerçek anlamda yaşamaktaydı.

Mahir Çayan'ın ilk yazılarından "Kesintisiz Devrim II. III" bildirgesine uzanan çizgi, somut bir ideolojik gelişim çizgisidir. P-C anlayışında dogmatizme yer yoktur. Yapılan saptamalar yaşam dinamiği olan tezlerdir. Ve yaşamın, bilimin gelişen değişen yanlarıyla birlikte, o süreklilik içinde tekrar tekrar sağlaması yapılır. Yaşamla sınanır, yaşamı sınar. Ne var ki her türlü yadsımacılığa, savaşın getirdiği yeni sonuçlarla değil ama çeşitli subjektivizmlerle belirlenen 'değişme'lere, inkarcılıklara karşı tavrı da o ölçüde nettir, acımasızdır.

Partimizin ideolojik evriminin bitmiş olduğunu elbette söylemiyoruz. Yalnız hiçbir 'yeni', onun savaşla özdeşleşmiş temel çizgilerine, stratejisinin köşe taşlarına dokunamaz... Örgüt ve devrim anlayışının zaafa uğramasına prim verilmesi olası değildir. Sıcak mücadelenin hızlı ve kısa sürecinde parti, birbirinin ardılı olması gereken bütünlüklü bir programın aşamalarını oluşturan gelişim ve yerleşim dönemlerini yaşama olanağı bulamamıştır. Dolayısıyla, önüne koyduğu teorik-ideolojik programın tamamını da gerçekleştirememiştir.

Bu nedenle çeşitli saptamaların açılımları yapılmadığı gibi, eksik bırakılan ve birinci dereceden önem taşıyan konularda boşluklar da sözkonusu olabilmıştır. Sözgelimi Kürdistan ve Kemalizm sorununda böyle ciddi bir boşluk vardı. Kemalizm, Birleşik Devrimci Savaş, Suni Denge gibi kavram ve saptamaların yeterince açılmadığı görülüyor.

Dönemin belirleyici devrim olgusu olan THKP-C, bu niteliğine bağlı olarak, Kızıldere sonrasındaki, resmi ve gayri resmi inkarcıların ve oportünizmin her çeşidinin saldırı odağı haline getirilmiştir. Akıl almaz tahrifatlarla, kelime cambazlıklarıyla dahi P-C tahrif edilmeye başlanmıştır. Savaş kaçkınlığının makul ve mazur hale gelebilmesi için zorunlu olunan P-C'yi mahkum etme savaşı, edinilen her silahla yükseltilecektir...

1974-75 yılları, Türkiye'de saflaşmaların, gruplaşmaların yoğun olarak yaşandığı yıllardır. Uzun zaman devrimin, mücadele ve örgütlenmenin sorunlarından uzak yaşayan geçmişin kalıntıları ya da bunların türevleri, siyasal arenada kendi çelişkilerine uygun olan yerleri almaya başladılar. Kafalarında kimisinin hala tam olarak yenememiş olduğu THKP-C ideolojisinin fazla tehlike arzetmeyen yanlarını harmanlayıp piyasaya sürmenin hazırlıkları yapıyordu. Çekilinen köşelerden, icazetli mücadele koşullarında 'en ileri' olmak için denizin durulması beklenmişti. Ve işte şimdi tam sırasıydı..

Yalnız bu baylar harekete geçer geçmez kafalarını son derece ciddi bir olguya çarptılar. Evet, potansiyelin çoğunluğu onları abartıyordu, onlardan çok şey bekliyordu. Ama P-C stratejisi üzerinde o denli duyarlı idiler ki bu çizginin temellerinin 'onlar tarafından dahi' zaafa uğratılmasına, saptırılmasına izin vermeyecekleri çok açıktı. Bu görünen köye uygun olarak oportünizm kılık kıyafetini hemen ayarlamak gereksinimi hissetti. Durum, II No'lu MLSPB bülteniyle şu şekilde saptanıyordu; "Hapishanelerde her şeyin bittiğini sanarak susanlar 1972 sonrası yılın ortasında yeniden Maksizmi öğrenerek (!) teslimiyetçi teorilerini sistemleştirdiler. Ancak bunu hemen açığa vurmadılar. A'ndan yararlanarak çıkan bu hainler, P-C'nin geniş sempatanlarla karşılaşmalarını THKP-C sempatanlarından tecrit olmamak ve bir kesimini peşlerinden sürükleyebilmek amacıyla teslimiyetçi teorilerini sinsice, adım adım ileri sürdüler..." Gerçek düşüncelerini savunmaları halinde bu potansiyelden tecrit olacaklarını bütün somutluğuyla görmüşlerdi.

Geçmişin mücadele süreçlerinde hangi konum ve fonksiyonlarla yer almış olurlarsa olsunlar, cezaevlerinde ve dışarıda bulunan bütün kesimlerin ortak özelliklerinden biri de; önderliğin pratik içinde ve pratiğin bilinen bütün normlarının bizzat en önünde belirginleşmiş, doğal ve tartışılmaz bir biçimde benimsenmiş durumundan ötürü, onun yitilmesiyle içine düştükleri güven bunalımıdır.

Önderliğin manevi otoritesi savaş içerisinde o denli pekişmiş bir konum ve belirleyicilik göstermekteydi ki, değiştirilen görüşlerin dahi bir çok kesimce herhangi bir endişe duyulmaksızın benimsenmesine varan yüksek bir güven düzeyi oluşmuştu. Bu olgunun zedelenmemesinin, zaafa uğramamasının önemli nedeni, söylenenlere, savunulanlara, saptanıp ortaya konulanlara, hemen akabinde önderliğin kendisince yaşam verilmesiydi.

Kadro ve aktif parti elemanlarının, parti karar ve görüşlerini kabul edip, onları, verilen perspektifler içinde uygulama kapasitesi ile; var olan sistematik bağlar, yukardan aşağıya yönlendirme sekteye uğradığı zaman, elindeki o zamana kadar birikmiş politik-örgütsel verilerle bütünleşip onları salt kendi iradesi ile yürütme, uygulama

dinamiği gösterebilmesi farklıdır. Fakat parti kadrosundan, hatta parti aday kadrosundan beklenen de ikincisidir. Onların niteliği bu ikinci durumun gereklilikleriyle çakışmak zorundadır. Fakat ne yazık ki önderlik kurumlaşmasına ilişkin belirttiğimiz algılamaların yanı sıra, daha önceki bölümde ifade ettiğimiz gibi kadroların normal ve olağan işlerlik süreçleri yaşayarak, olgunlaşmış ilişki ve çalışmalardan geçmemesi, parti sistematığının olgunlaşmaması, savaşın güncel taktiklerine, değişen durumlara ayak uydurabilmesi, onları göğüsleyebilmesi durumuna kavuşulamamış olunması nedeniyle, yenilginin ilk sonucu şok ve moral çöküntüsü şeklinde gündeme gelmiştir.

Bir yanıyla Kızıldere ile somutlaşan ve başlayan yenilgi sürecinin sonucu değil, nedeni de bu durumdur. Neden-sonuç ilişkisini sarmal bir bağlantı içinde görmek ve değerlendirmek gerekiyor.

Bir sarsıntının akabinde, 'düşünme-değerlendirme' dönemi başlamıştır. Tarihte bir mücadelenin, bir devrimci çalışmanın, hatta herhangi bir çarpışmanın -global ya da lokal- devam eden örgüsü içinde onu ele alıp değerlendirmekle, 'bitti' hükmünü verdikten sonra (olumlu ya da olumsuz, kazanılmış ya da yitirilmiş olsun) değerlendirmek, ezici bir genellemeyle, farklı sonuçlar ortaya koymuştur.

Pratik içinde, fakat pratiğin yanıltabilir ikincil etkenlerinden uzaklaşarak objektif yargılara varabilenler, veya pratiğin zayıf olduğu süreçlerin çözücü etkilerinden uzak iradecilik ve politik güçle objektif olabilme dinamiğini düşüncede ve eylemde gösterenler de olmuştur... İşte onlar, tarihin çarklarına ivme kazandırabilenlerdir. Varsın doğrular olgunlaşmamış olmasın, onu olgu haline getirebilecek olan, düşünce ve eylem gücü somutluğunda, insandır diyebilenler, aydınlığın güvencesidir.

Cezaevlerinde, yenilgiden sonraki ilk dönem bu bilinçten uzak yaşandı. Yusuf Küpeli ve Münir Ramazan'ın mahkeme ve cezaevi tavırlarının olumsuzluğunun da yardımıyla, anında damgalanabilen ve yankı-taraftar bulamayan ihanetçi tutumlarının yarattığı endişe, tartışma ve görüşlerin şekillenmesindeki etkenlerden biri oldu. Bir yanıyla, yenilmiş bir pratiği bütünlüklü olarak değerlendirip savunma-savunmama ikilemi, diğer yanıyla onu eleştirmek yoluyla ihanetçilerin saflarına düşürebilir, onlarla özdeşleşilir endişesi, kafalardaki soru ve yadsıma noktalarının özgürce açılımının önünde bir dönem için engel oluşturdu. Politik bir kapasite sorunu olan, stratejiyi ve onun pratiği olan çalışma tarz ve anlayışlarını bütün bağlantıları ile kavramaları, eksik-hata ve doğruları içinde çok yönlü analizden geçirerek değerlendirip savunmaları gerçekleşmemiştir.

Dolayısıyla tersten başlayan ilk çıkışlar, yüzeysel ve ilkel bir tarzda, tek tek eylemlerin mahkum edilmesi noktasında gündeme getirildi. Ve giderek gündeme kavramlar sokulmaya başlandı. Eylemlerin yadsınmasıyla kendine bir çıkış yolu bulan 'eleştirelliğin' bu yöntemine daima dikkat edilmelidir. Çünkü devrim saflarındaki bireylerde tehlike çanlarının çaldığı iki tipik belirtiden biri de budur: Temel mücadele yönteminin hatalarını genelleştirmek ve öne çıkarmak. Ve ikincisi; zaafli devrimcilerden yola çıkarak bütün devrimcileri yargılamaya kalkmak...

Herkesin belirgin bir tarzda yolunu çizmeye başladığı bu dönemde, gelecekler belli olsa da görüşler muğlak tutulmaya devam ediliyordu.

Ve ilk saflaşmalar, kopuşmalar 'basit nedenler' görünümü altında yaşandı. Her ne kadar açıkça ifade edilmese de karşılıklı olarak hemen hemen herkes karşısındakinin kafasının belirleyici çelişkisini yakalamıştı. Ve yaşamın, bunların açıkça ifade edileceği zamana kadar tahammülü olmaması gerçeği üzerinde, temelde belli bir özden kaynağını alan ama henüz sözkonusu 'öz' gündem maddesi olmadığı için, çeşitli biçimsel nedenli farklılaşmalar yaşandı.

Öte yandan, değişik bölgelerde bulunanların her biri bir diğerine bel bağlayarak, ondan çözüm umarak beklentilerini sürdürdüler. dışarıdakiler cezaevlerindeki, cezaevindeki yurt dışına bel bağlayarak bir dönemi yerken, bu arada kendi manevi otorite, misyon ve saygınlıklarını da yediler. Yine de bütün günahlarına karşın içlerinden bazıları, çizginin aşamalı kemirilmesi programlarını uygulama zeminini bularak özellikle Ankara'da gençlik kesimine egemen olmayı başardılar.

Gerçekten de geçmişin kalıntıları, farklı görünümlerine ve bu yolda harcadıkları değişik çabalara rağmen, özünde rengin farklı tonlarından oluşan bir kompozisyon çiziyorlardı. THKP-C'nin ideolojik, politik, stratejik ve örgütsel ilke, görüş ve anlayışlarını tahrif ve inkar ederek onu ihtilalci özünden uzaklaştırıp içi boş bir ucube haline getirmek, THKP-C'nin tarihsel çizgisini setlemek, kırmak ve yok etmek için onun temel taşlarını oluşturan kuramlarını akıllarınca çürütmeye yönelmek, sistemli saldırılarını adım adım uygulamakta, adeta gizli bir koalisyon oluşturmuşlardı.

Amaçlarına varma yolunda tam bir taktik birliktelik içindeydiler. Bu taktik uyarınca, ilk etapta THKP-C teori ve pratiğine açıkça saldırılmayacak, ona en genel anlamda sahip çıkılarak hem potansiyelin üzerine oturma hem de prestijini sömürme avantajları kullanılacaktı. THKP-C, önderlerinin can bedeli savundukları ve uyguladıkları siyasal görüşlerinden yalıtılacak, düşmanın bile saygı duyduğu yönlerine, devrimci atılganlıklarına, politik cesaret ve iradelerine, yiğitlik ve tutarlılıklarına sahip çıkılacaktı. Böylelikle, yaşamdan soyutlanmış misyonlara hapsedilerek anılacaklardı.

Lenin'in dediği gibi, ölümlerinden sonra devrimci önderlerin görüşleri fark edilemez ve cezalandırılmaz bir şekilde dönüştürülecek, bir hale ile süslenerek oportünizmin sömürü faktörü haline getirilecek, tüketilecekti...

Bugün bütün bunlar artık uzak bir yaşanmışlığın ifadesinden başka bir şey değildir. Ve bu nedenle de ideolojik mücadele vb. fonksiyonları değil, tarih yazımı, aktarımı ön plandadır.

Bu arada, 74'lerde potansiyel üzerine 'birlik' sağlama tartışmalarının ve bazı sistematiklere bağlanabilecek çalışmalardan sonra bir platform vb. yaratılarak partiyi inşa etme teoremlerinin üzerinde bir yanıyla daha durmak gerekiyor.

Günümüzde de kimilerinin politik açmazlarını oluşturan bu tarz savlar, o dönemde de savunulmuş, gerçeklerle ne ölçüde bağdaşabildiği -bağdaşma olasılığının hiçbir biçimde bulunmadığı- dönemin devrimcilerince yaşanmıştır. Gerek yurtdışında,

gerekse ülkede oluşan 'platform' fikirlerinin kendi sav mantığı içinde dahi gerçeklik kazanabilmesi için öncelikle farklılıkların ve ayrılıkların açıkça ve geniş bir açı içinde tartışılması, onların ağır basan yanları beraberliğe elveriyorsa, bunun gerçekleştirilmesi gerekirdi.

Bu noktada, hep gözardı edilen önemli bir tartışma noktası daha vardır: Tartışmacıların durumu.. Hiç kimseye 'eski'liği adına yeni süreçleri belirleme hakkı tanınmaz. Eğer sözkonusu kişiler, bir çizgiyi, bir misyonu ara vermeksizin sürdürmüş ve politik yaşamında zaaf göstermemişse kuşkusuz bu tartışmamızın dışındadır. Ne var ki, ülkemizdeki 'platformcular' hep inkarcılık sürecine giren insanlar olmuştur. Bu tür tartışmalar da yorgun eski tüfeklerin, kendilerine biçtikleri yeni rolün platformu olmuştur. Devrim pratiğinde herhangi bir politik ve örgütsel görev almak gibi bir niyetleri olmayan birtakım insanlar, ülke devriminin sorunlarını tartışmak, programlar yapmak için masaya otururlar. Huşu içinde başlayan bu tartışmalar, birlik ve beraberliğin de sadece o masalarda kaldığı bir masa tenisi maçının sona ermesi gibi biter, gider...

Devrim süreçlerinde 'yurtdışı', en fazla platformların, cephelerin, ittifakların kurulduğu-ve o ölçüde de en fazla dağıldığı- çalışma alanıdır. Pratiğin odağından uzak devrimcilerin, teorinin lafızları ışığında ve çoğu kez kitabi teoremlerle ve yine pratikten uzak olmanın aşındırdığı iradecilik ve özgüven yoksulluğuyla, 'güç' ve nicelik arayışlarıyla ve/veya daha rahat bir çalışma ortamının zaafa uğrattığı Leninist örgüt anlayışının hantallaşan, Menşevikleşen, 'esneyen' perpektifleriyle kurdukları beraberlikler soyut ve sunidir. Pratiğin gerçekleriyle karşılaşır karşılaşmaz da güneş görmüş dondurmaya dönerler. Erir, yavanlaşır, amaç ve özelliklerinden tümüyle uzaklaşırlar.

İnsanların, 'ya yarın değişirse, değiştirmek zorunda kalırsak' endişesiyle görüşlerini yazılı hale getirmekten kaçındığı, sözgelimi sosyal emperyalizm gibi bir tez üzerinde dahi, düşüncedeki ciddi eğilime rağmen 'THKO sempatisini kaybetmemek için' açık olarak herhangi bir şeyin söylenmediği, ayrı program, ayrı eleştiri ve mantıklar çerçevesinde platforma hitap etmeye başlayan insanların karşılarında buldukları ortamın daha önce düşünemedikleri verileri karşısında, (öyle olmadığı halde) 'P-C'yi tamamen savunuyoruz' diye ortaya çıkmaları... tarzında örnekler ve özellikler taşıyan bir ortamın "platformu" nereye oturtulabilir?

'Platform' ve 'genel toparlama' mantığının odağında olduğu çeşitli girişimler gündeme gelmiştir. 'Düşünce bazında farklılaşmaları engelleyelim, olası görünen kamplaşmaların daha fazla uzaklaşmaların önüne geçelim' niyetiyle girişilen birlik amaçlı ama kopuşmaların somutlaştığı çeşitli tartışmalar olmuştur.

Daha sonra sağ ya da sol görüşlerini belirginleştirecek grupları kapsayan geniş yelpaze içinde cereyan eden iletişimler sırasında, partiyi kısa vadede ya da uzun vadede yaratma düşünceleri, var olan ikilemlerden biriydi. Ve bu durum son derece normaldi. Çünkü mantıkların en önemli katalizörlerinden birisi budur.

Öte yandan, pratik olarak 'bir platform'dan, gerçekten 'birlik' yaratma girişimlerinden söz etmek gerekirse, bu yolda da çabalar harcanmış, sözgelimi bir bölgede tekrar kurulan Dev-Genç bünyesinde bir süre bölgenin bütün potansiyeli toplanmıştır. Fakat mantığın karakteri nedeniyle kaçınılmaz sonuç, girişimin yerel ve geçici kalması, revizyonist çalışma tarzı içinde örgütlenmeden uzak olarak yaratılan bir yapay ve yatay birlik çerçevesinde, potansiyelde o dönem var olan olumlu özelliklerin de eritilmesi olmuştur.

B) Kısaca Tasfiyeci Grupların Durumları:

1-'Sekizlik Tasfiyeler'

Savundukları görüşleri ilk olarak sekiz sayfalık bir yazıyla açıklamalarından ötürü, devrimci çevrelerde 'sekizlikçiler' olarak adlandırılan bu sağ tasfiyeci grubun başını çekenler, bizzat THKP-C içinden ya da Dev-Genç çalışmaları içinden gelmekteydiler.

Kısa devrim, yakın zafer umutlarıyla devrimci hareket saflarına katılan bu kişiler, açık faşizmin zorlu mücadele koşullarında yıldınlığa kapılmış, kafalarında kurdukları dünyalar yıkılmıştır. Zaaflarından kaynaklanan yıldınlıkların nedenlerini ise THKP-C çizgisinde aramaya başlamışlardır. Çok geçmeden de, devrimci mücadelenin pratikte tarihin çöplüğüne atmış olduğu PDA'nın arşivlerinde, aradıklarını bulmuşlardır. Yeniden keşfettikleri PDA tezlerini başlangıçta bir bütün olarak benimsediklerini ilan etmek yerine, parça parça ileri sürerek, THKP-C sempatizan çevreleri üzerinde geçmişten kalmış olmanın avantajını kullanmak yoluyla belli bir toparlama yaratmaya çalıştılar.

Adım adım ortaya koydukları görüşleri şu belli başlı saptamalardan oluşuyordu: THKP-C'nin 1971 pratiği o günün koşullarında doğrudu, ancak günümüz koşullarında devrimin karşısına çıkan sorunları yanıtlayabilmek için THKP-C'yi çok yönlü aşmak gerekir. Onu aşmanın yolu, doğru yönlerini almak, yanlış yönlerini atmaktan geçer. THKP-C önderleri kararlı, yiğit ve cesur idiler ancak ideolojik ve politik olarak yeterli değildiler. Kendi özgüçlerine güvenmedikleri için Sovyetler Birliği'nin etkisinde kaldılar ve onun sosyal emperyalist yüzünü görmezden geldiler. Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi yanlıştır. Ne Marksizm Leninizm'de yeri vardır ne de dünyanın herhangi bir ülkesinde görülmüştür. Bu tezler, Latin Amerika'da Fokocu örgütlerin görüşleriyle Marksizm-Leninizm teorisinin kaynaştırılmaya çalışılmasıdır. Eklektizmdir. THKP-C narodnik bir harekettir....

Başlangıçta "geleceğe yönelik çalışmaların doğru temeller üzerinde yükselmesi için geçmişin zaaflarının değerlendirilmesi gerektiği" şeklinde tanımladıkları ve ilk bakışta olumlu ve makul görünümüyle kimsenin yadsıyamayacağı bu genel doğrunun ardında yatan gerçeğin, ihanetin teorik kılıfı ve utangaç, temkinli çıkış noktası olduğu böylelikle anlaşılacaktı.

Sekizlikçiler, siyaset sahnesinde dönemin belli başlı iki kesiminden biri olan legal cephecilerle kozlarını paylaşırken bu kekemeliklerinin tersine inkarcılıklarını hızla örgütsel, ideolojik, politik bir anlayışlar bütünlüğüne kavuşturdular. Ve o bütünlük içinde savundular. Özellikle İstanbul'daki tartışma gündemini onların yazıları

belirlemiştir. Bu yazının niteliğine karşı, legal cepheciler de dahil olmak üzere, potansiyel olarak P-C görüşleri savunuldu. Bu görüşler ciddi bir biçimde yadsınarak onlara karşı sınırlar kısa bir sürede net olarak çizildi.

2) Kurtuluş Tasfiyecileri:

Daha sonra Devrimci Gençlik Gençlik-Devrimci Yol'u oluşturacak insanlarla 75 ortalarına kadar aynı zeminde hareket eden ve daha sonra bu platformdan koparak, bir süre sonra 'kurtuluş' adı ile hareket edecek olan bu çevrenin- süreçte ön plana çıkarıp tartıştıkları konular farklı olmasına rağmen- izledikleri taktikler 'sekizlikçiler'le benzer yönler taşıyordu.

Bu çevre, Kemalizm ve Ulusal Sorun'u özellikle işleyerek THKP-C çevreleriyle bağ kurmaya çalıştı. THKP-C'nin "Kemalizm" in sınıfsal temelini doğru çözümlemeyip, oluşum sürecinde TİP, Yön vb. hareketlerin etkisinde kalması ve sonuçta bu konuda hatalı bir yaklaşım sunmasının yanı sıra, Türkiye devriminin temel sorunlarından biri olan Ulusal Sorun'a çözüm getirememiş olması nedeniyle, var olan bu gedikten hareketle ortama yerleşmeye çalıştılar. Bu konuları Truva Atı gibi kullanarak P-C çevrelerinde, 'eksik ve yetersiz ideolojinin' bu boşluğunu doldurarak ideolojik yetkinlik göstermek görünümü ile etkinlik sağlamak istediler.

Her ne kadar THKP-C'yi savundukları, ancak eksik ve yanlışlarını düzeltmeye çalıştıkları imajını yaratmak istedilerse de potansiyelin P-C tahrifatına karşı yoğun bir duyarlılık içinde olması dolayısıyla, bu taktik te sürecin hızla yadsıdığı bir yöntem olarak kaldı. DG'cilerin aksine görüşlerini daha açık ifade etme yolunu tercih eder etmez, P-C potansiyelinden tecrit oldular.

Daha sonra 'Kurtuluş Sosyalist Dergi' aracılığıyla TKP'nin görüşlerini zenginleştirip modern ambalajlarla piyasaya sürmeye devam ettiler.

Kurtuluş öncüllerinin, değişen devrim ve örgüt anlayışlarını, yeni tezlerini ortaya koyarak o dönem P-C potansiyelini yitirmemek amacıyla görüşlerini açıklamayıp aksini ifade ettikleri için farklılaştıkları ve bu temelde saflaştıkları DY öncüllerinin durumu, mevcut potansiyel açısından ne idi?

Bilindiği gibi bazı tavırların kendisine geçici ve suni temeller bulunabilmesi her zaman olanaklıdır. Yeter ki yönelimi, içinde bulunduğu konjonktüre oturabilsin. Siyaset sürekli yeni Tar Baby'ler doğurmakta üretkendir. DY'nin geniş bir potansiyel oluşturmasını, koşullarla buluşması şeklinde değil, kafalarındaki farklılığa rağmen kitlelere "sen haklısın" taktiğiyle (!) açıklamak gerekir.

1895'te Dühring'in görüşlerine Almanların gösterdikleri ilginin Marks ve Engels tarafından nasıl değerlendirilmiş olduğunu anımsayalım. Sosyalistler oldukça geri bir teori düzeyiyle arayışlar içinde iken gereksinim duydukları, bekledikleri düşünce adamı kimliğini Dühring'i tanır tanımaz onun göğsüne takivermişlerdi. Bernstein bu durumu şu şekilde ifade eder: "Marks ve Engels teorisinin genel sonuçlarını kabul ediyorduk. Ama temellerini, temellerinde yatan fikirleri yeterince özümlemeksizin, onların görüşleri ile Lasalle'in görüşü arasında var olan temel farklılıkların doğru bir

anlayışına varmaksızın. Burada da pratik uygulamalardaki farklılıklardan başka bir şey görmüyorduk.”

Nitekim giderek benzer durum DG-DY ilişkileri içinde de yaşanmıştır. Pratikteki tablonun rahatsızlığı ortada idi. Temel esprileri yakalayarak ta olsa, inancında ve asgari olarak bilincinde oldukları P-C ideolojisini yaşadıkları pratikle bağdaştıramadıkları için çelişkiler içinde bocalayan aktif sempatanların bir kısmının amaç ve enerjileri eritilip revizyonist çalışmaya adapte edilebilmiş, bir kısmı çelişkilerini, açmazlarını çözemeyip bireysel tutumlar içinde gerileyerek bozulmuş, bir kısmı da özellikle 76’dan başlayarak tavrını koymuş, arayışını, savaşı somutlaştıran örgütlerden yana sonuçlandırmıştır.

Kurtuluş için durum daha farklı olmuş, esas olarak kendi görüşleri çerçevesinde ama o görüşlerin P-C’nin temel esprilerini yadsıdığı, tümüyle bunun dışında bir çizginin içeriğiyle yüklü olduğu da hiçbir zaman somut olarak ifade edilmeden, örgütsel ve politik tutum geliştirmişlerdir.

Yine bilinmektedir ki, diyalektikte yadsıma yalnızca hayır demek ya da bir şeyi, bir fikri yok saymakla özdeş değildir, mutlaka o anlama gelmez. her şeyin, her ilişkinin, her fikrin oldukça zengin yadsıma biçimleri mevcuttur.

3) DEV-Genç Tasfiyecileri:

Sağ tasfiyeci çevrelerin üçüncüsü, önce Devrimci Gençlik, daha sonra da Devrimci Yol adını alan kesimdi. Bunlar, Kızıldere’den sonra THKP-C’nin örgütsel tasfiyesine karşı çıkmamışlar ve DG adı ile faaliyete geçene kadarki zaman dilimi içinde, sonradan ortaya sürdükleri kibar oportünist tezlerini şekillendirme çabası içinde olmuşlardır.

Bu sağ tasfiyeci akımın özelliği, daha önceki görüşleri ve pratiği savunmadığı halde, olduğu gibi savunduğunu ileri sürmesi idi. Fakat içine girmeye çalıştığı bu giysiye karşın tümüyle bir iç kılıksızlık durumu göstermekteydi. Düzeni bozulmuş kavramlar, içi boşaltılmış, soysuzlaştırılmış formülasyonlar, yalıtık ‘partileşme süreci’ şekilsizliği ile yıllar boyu geniş bir tabanı sözcüğün bütün yüküyle, oyalamayı başardılar.

THKP-C’nin teorik-pratik-örgütsel-stratejik görüşlerini savunduklarını iddia ede ede legal cepheciliği tezgahladılar. ‘Eski’ olma ve THKP-C’yi savunuyor görünmenin sağladığı avantajlarla THKP-C çevreleri içinde önemli bir yer edindiler. Bu oportünist şeflerle ilişkiye geçen insanlar, günün koşullarının gerektirdiği adımların atılmasını sağlayacak politik kavrayış ve cesaret, tecrübe ve inisiyatiften yoksun olduklarından ve de bu sempatan unsurların durumunu yanıtlayabilecek başka bir oluşumun yokluğundan ötürü bir süre onlara yedeklendiler.

THKP-C zemininde safların henüz tam olarak belirginleşmediği o günlerde ‘legal cephecilerin’ yaşanan sürece ve geleceğe ilişkin savundukları ise kısaca şunlardı:

“Yaşanan süreç, partileşme sürecidir”, “bu süreçte temel mücadele biçimi ideolojik mücadeledir”, “sürdürülecek ideolojik mücadele içinde proletarya partisinin ideolojik-politik-stratejik çerçevesi oluşturulacaktır.”, “12 Mart açık faşizmi ile birlikte, diğer tüm çalışma ve mücadele yolları kapandığı için THKP-C zorunlu olarak

Silahlı Propaganda yöntemine başvurdu.”, “Bugünkü koşullar farklıdır, legal çalışma şartları vardır.” diyorlardı.

Legal cephecilere göre, uzun bir parti hazırlığı dönemi yaşanacak, bu hazırlık döneminde temel alınan ideolojik mücadelenin aracı olarak legal yayınlar çıkarılacak, bu yayınlar aracılığıyla geniş kitleler örgütlenecek, esas alınan sözkonusu çalışma yöntemi içinde proletarya p partisinin ideolojik-politik-örgütsel-stratejik görüşlerini hayata geçirecek kadrolar yetiştirilecekti. Bu ‘sabır’ gerektiren çalışmalar sonucunda ise proletarya partisi kurulacak, henüz bu parti olmadığı için silahlı propaganda yapılmayacaktı. Silahlı mücadeleyi bu şekilde ‘ustaca’ ekarte eden görüş, bir ölçüde makul olabilmek için hemen ekliyordu: elbette, bütün bunlar demek değildir ki, süreçte hiç silah patlamayacak...

Bu sağ tasfiyeciler 1977 1 Mayıs’ına kadar geçen zamanda, THKP-C sempatanlarının büyük çoğunluğunu çevresinde toplayarak ihtilalci özlerini “partiyi bekleyin” parolasıyla gemleyecek, o güne kadar ki oportünist yayınları aracılığıyla işlediği düşüncelerden sonra onların artık yadırgamayacaklarına inandığı anda da “DY Bildirgesi” ile görüşlerini daha cesurca ifade etmeye başlayacaktı.

Partinin yaratılması yolunda bilinçli bir adım nasıl anlaşılmalıdır. Bu her şeyden önce bir siyasi çizgi sorunudur. (abç) Türkiye devriminin sorunlarına çözüm getirmeyi içerir. Marksizm’in Leninizm’in uygulanmasıyla devrimin yolu, devrimci mücadelenin hedefleri ve bu hedeflere varmak için kullanılacak bir politikaya ihtiyaç vardır. (DY Bildirgesi S. 48) diyerek açık ve nihayet net bir biçimde, mücadele etmek için siyasi bir çizgiye sahip olunması gerekliliğini, böylesi bir çizginin ise var olmadığını, devrimin sorununu öncelikle (ve elbette ideolojik mücadele yoluyla!) bu çizgiyi yaratmak olduğunu ifşa ediyorlardı. Bu ifşaata rağmen ‘P-C’yi savunmaya devam ediyor’ ve amaçladıkları gibi, birkaç yıldır üzerinde çalıştıkları ve izole ettikleri tabanın nicelik olarak önemli sayılabilecek bir bölümünü peşlerinden sürüklemeye devam ediyorlardı. “Devrimci hareket, kendisinin siyasi varoluş koşulu olan görüşlerini henüz sistemleştirmiş değildir.” (Bildirge’den) demekle bu stratejinin üzerini çiziyorlardı. Ve bu çizginin merkezine geçirdikleri bütün “savaşacağız” menşeyli halelerle tabana gösterdikleri seraplara karşın artık ifadede gerçek yerlerine oturuyorlardı.

Sürecin bir diğer tarihi ironisi, bütün bu oportünist şeflerin 1974’ten önce, silahlı mücadeleden ödün vermemek, revizyonizmle kalın çizgiler çekmek ve sınıfın içinde olmak temelinde biçimlendirilecek bir parti yaratmak gibi konuları odağa oturtarak bunları ilkesel sorunlar olarak saptadıkları ve bu temelde hem fikir oldukları bir ‘birlik’ platformu kuralları saptamış olmalarıdır.

4) Yurtdışı Tasfiyecileri:

Bu ‘sol’ tasfiyecileri 12 Mart Mültecileri olarak tanımlamak gerekir. Kızıldere sonrası THKP-C’nin örgütsel yapısının tasfiye edildiği ve P-C saflarında dağınıklığın egemen olduğu günlerde, ülkeye dönerek dağınık ilişkilere yön vermeye ve savaşı güçleri oranında yeniden örgütlemeye çalışmaları gerekirken, yurt dışında kalmayı seçmişlerdir. Mülteci grubunu oluşturanlar, geçmişte P-C’nin yurtdışı görevleri için

atadığı “yurtdışı komitesi”nde görevli olan kişileri bünyesinde barındırıyordu. Legal ve yarı-legal örgütlenme biçimlerini yadsımak yoluyla ‘sol’ kimliklerini tanımladılar. Çalışmalarının belirgin yönü, yurtdışında, çevrelerinde topladıkları kişileri önce pratik devrimci faaliyetlerden uzak ve toplantılarında ‘teorik eğitimden’ geçirmek, bunun ardından da askeri olarak eğitmek idi.

Bütün bunları yaparken, çok yakında ülkede başlatılacak yoğun bir mücadelenin hazırlığı içinde oldukları imajını veriyorlardı. Bu ‘parti okullarında’ eğittikleri bazı insanlara ‘parti kadrosu’ payesi veriyorlar ve ilerde (?) bu ‘parti kadrolarını’ Türkiye’ye göndererek P-C sempatanlarını toparlamayı, savaşı başlatmayı umuyorlardı.

Kendilerin partinin devamı olarak görüyorlar, fakat ülkede partinin savaşa başlaması için bir hazırlık dönemi yaşanması gerektiğini öne sürüyorlardı. “Geniş birlik-platform” tartışmaları sırasında yurda gelerek bu kesimlerle kısmi tartışmalarda bulundular.” P-C’yi yaşatma, P-C olarak çıkma”, fikirlerine karşılık “yanışları sürdürmeme”, özeleştiriyapma fikirlerini savundular. Fakat, ‘P-C adına çıkarsak geniş birliği sağlayamayız’ şeklindeki savlarla yüzyüze gelince bu ilişkileri daha fazla sürdürmeyip kendi dünyalarına ve kendi hazırlıklarına geri döndüler.

Ancak hazırlık döneminde nasıl bir mücadele ve örgütlenme hattı izleyecekleri, bu hazırlığın nerede biteceği sorularına verilebilecek net bir yanıtı da sahip değillerdi. Bu suskunluklarına karşın yürüttükleri devekuşu faaliyeti, onların hazırlıktan ne anladıklarını ve bu hazırlığın son bulmasının divana kaldığını, savaşın başlama şansının bu ellerde mümkün olamayacağını bağırarak söylüyordu.

5) Acil Tasfiyecileri:

İlk defa, 184 sayfalık “Türkiye Devriminin Acil Sorunları” adlı broşürle ortaya çıktıklarından devrimci çevrelerce ‘184’lükler’ veya ‘Acilciler’ olarak adlandırıldılar. Sağ ve sol görüşler ve pratikler içinde debelenip durdular. Bir taraftan legal ve yarı legal çalışma ve örgütlenme biçimlerini teorik olarak ve büyük oranda pratikte de reddederken, diğer taraftan yaşamın zorlamasıyla legal ve yarı legal çalışma ve örgütlenme girişimlerinde bulundular. Bir taraftan hızlı ‘öncü savaş’ savunuculuğu yaparken diğer taraftan yurtdışı mültecileriyle aynı kapsamdaki ‘uzun süreli hazırlık’ anlayışı içinde son çözümlemede derin bir pasifikasyona saplandılar.

Bir ara mültecilerle birleşerek “Proletarya Partisini” (THKP-C) kurduklarını açıkladılar. Bu birleşme öncesinde karşılıklı olarak birbirlerine kendi durumlarını abartarak aktardıkları için, yurt dışında parti okullarından geçmiş çok sayıda kadro ve çeşitli ilişkilere sahip bir grupta yurt içinde ülke çapında örgütlü bir diğer grubun birleşmesi doğal (!) olarak parti için gerekli her türlü veriyi sağlamış bulunuyordu...

Bu yapay temeller kısa sürede çatırdadı. Ve herkes geldiği yere geri döndü. Acilciler 1978 yılında P-C görüşlerini tümüyle terk ederek geleneksel, sol çıkışlar arzeden sağ karakterli çizgide konumlandılar.

F- KURULUŞ MANTIĞI, YÖNTEMİ VE MARKSİST-LENİNİST SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİNİN KURULUŞ EVRESİ

Dünya konjonktüründe, 60'lı yılların başından sonuna doğru yoğunlaşan bir ivmeyle yaşanan tarihsel dinamikte; bağımsızlık, sosyalizm ve demokrasi mücadelesi, bazı metropollerden birçok geri kalmış yeni sömürgeye kadar çeşitli ülkelerde değişik görüntüler, değişik çıkış noktalarıyla yaşanmıştır.

Bu tarihi dinamikle iç içe fakat ülkemizin on yıllarının sınıfsal, sosyal, kültürel, siyasal seyrinin ortaya koyduğu birikimlerle yaşanan 68-72 sürecinin asli yönü, sınıf mücadelesinin gerçek boyutlarının ülke ve tarih koşulları uyarınca yakalanması ve tarihimizin en önemli dönemeçlerinden birine girilmesidir.

Bu, Türkiye emekçi sınıflarının Devrimci Kurtuluş yolunun açılması evresinde, esasta burjuva ideolojilerinin yön ve biçim verdiği geleneksel revizyonist perspektifler, teorik ve pratik planda burjuvaziye borçlanmalarının muhteşem aczini yaşıyorlardı. O durumda elbetteki hem kendi iç dinamiklerinin hem de kendilerini çevreleyen koşulların dayattığı faktörlerin karmaşası içinde sürecin soru ve sorunlarını yanıtlayabilmeleri son derece zor olacaktı.

Görevin, sınıfsal, tarihsel, siyasal, psikolojik, kültürel olgular bütünlüğüne çözümler sunmak olduğu ve aynı zamanda bu olguların nesnelleşmesini sağlamak olduğu bir senteze nitelik olarak oturabilmek, dönemin önderlerinin karşısına devasa çizgileriyle kendini çizmişti.

Sorunun özü, tarihsel dönemecin kriterlerini yakalayıp gereken ihtilalci adımları attıktan sonra, bu adımları stratejik yürüyüş sistematiğine dönüştürebilmek, iktidar mücadelesinde asli unsur olabilmektir.

Marksizmin bir dünya görüşü, yaşam-savaş bilimi düzeyinde içselleştirilmesi ve bunun yanı sıra bir kadro çekirdeği olarak doğmak zorunluluğu, mücadelenin her fonksiyoner unsuruna görev-nitelik kapasitesinde olgunlaşma süreçleri dayatır. Böylelikle, savaşmak-değerlendirmek -eleştirel yargıyla çözümlenmek- savaşmak dizgesindeki zayıflıklar ya da savaşın olgunlaşmamış evrelerinde karşı devrimin dayatmalarına yanıt vermedeki zaaf, yenilgi koşullarının belirleyicisi haline gelir.

Mücadele ivmesinin yoğun ve o oranda da ağır olduğu tarihsel dönemeçlerde veya yenilgilerden sonra veya tarihi uzlaşma evrelerinde bunalım ve açılım birlikte yaşanır. İdeolojik ve toplumsal yaşamdaki açılımların yanı sıra sınıf mücadelesinin pratik açılımı da çoğu kez bu süreçlere eşlik eder. Bununla birlikte sağlıksız tıkanıklıklarla yolların bir müddet kesildiği de olur.

Bunalım ve açılım, karşıtların birliği diyalektiği içinde, terazinin kefelere her biri kendi kavlince yerleşir. Sözkonusu karşıtlığın çatışmasının sağlığı; devrimci ideolojinin ve pratiğin o kesitteki niteliğine, siyasal gücüne ve sınıf savaşımında oturmayı başardığı mevziye göre belirlenir. Çatışmanın değiştirdiği koşullara, gereken anda doğru ihtilalci müdahalede bulunulmadığı, bu müdahalenin organizasyonu olan

örgütlenmenin taktik adımları atılmadığı takdirde, bunalım-açılım bir ikilem olmaktan çıkar, birbiri ile özdeşleşir, 'çıkış' adına en sarp yollara sapılır, çıkmaz sokaklara girilir.

Leninizm'in de, Leninist örgüt kavramlarının da karakteri alabildiğine soysuzlaştırılır, devrimci savaş kaybedilmiş süreçler yaşamaya mahkum edilmiş olur. Döneme açmazlar damgasını vurur. İhtilalci irade doğru kullanıldığında ise, o iklimin toprağına ayaklarını basan, tarihsel seyrin koşullarının biçimlendirdiği bir dinamik uç verir, ayağa kalkmaya başlar.

Onun ayağa kalkarken ellerini dayadığı toprağın tavı nasılsa, hangi evrensel koşullarla sarmalanmışsa, doğrulma ritmi de, doğrulmanın niteliği de öylece belirlenir. Aksi bir yaklaşım, doğanın ve devrimin diyalektiğinin gerçeklerinden uzaklaşmak, zaman-zemin bileşimi içinde olgunlaşan koşulların fenerini söndürmektir.

Sınıflar mücadelesinde birçok olgu ve yeni'nin birlikte yaşandığı dönemlerde analiz ufkumuz da genişleme şansına kavuşur. Fakat yine de çelişkileri ve görünümdeki verilerin yarattığı uyumsuzluklar tablosunu çözümlmek, eski olguları yenilerle sentezleyip teori pratik eşgüdümünü yaratmak, elbette kolay ve basit politikalarla yanıtlanamaz.

Doğru olan her politik eylem, politik adım, politik işlev, kendi ifadesiyle kendi başına bir birim çözüm olsa da bunu yerli yerine oturtmak, öncülleriyle ardılarının siyasal savaş grafiğini bütünleyebilmek gerekir. Aksi takdirde savaşın somut verilerine ilişkin ortaya konmaya çalışılacak en kapsamlı soyutlama dahi taktik çözümlerden uzak düşer. Biçimsel kalmak ve formel mantık tahribatlarına yakasını kaptırmak tehlikesinden kendini kurtaramaz. Dolayısıyla yöntemde temel sorunumuz, bilgi ve eylemi, kendi klasik içeriğinin bilincinde olan ama ona meydan okuyan-döğüşen ve onu yenen olgular haline getirebilmektir.

İdealizmin nefes almadan yaydığı tehlikeli ışıklardan korunmayı sağlamanın; revizyonist, oportünist kapıların kapatılmasının ana çizgisi, klasik nedenselliklerden, soyutlamacı ve formülasyoncu vulgarizmden uzak durmaktır. "Marksizm özünde, bilim tarafından elde edilen sonuçların bir özümleme ve bireşim yöntemi olduğu için niteliği gereği açık olmak durumundadır. Öyle ki, pratiğin, koşulların her yeni verisini hazinesine kaydeder ve onları zenginleşme, dönüşme yasasıyla yorumlayıp taktik adımlarını üretir, yeniyi sunar." Ve "diyalektik materyalizm kendi özü gereği kapalı bir bütün oluşturamaz" temeli son derece önemlidir. Marksizm gerçeğin bilgisidir. Dünyayı, bilimin onu kavrama başarısı gösterdiği düzeyde açıklaması gerekir. Yeni bilginin de pratiğin her ilerlemesi doğru eksen üzerinde var edildiği ölçüde, Engels'in deyişiyle "materyalizmin yeni bir biçimini içerir."

İşte, ideolojik politik stratejik bütünlük içinde, MLSPB'nin kuruluş evresine de bu aydınlanma kriterleri ile bakmak zorundayız. Görevlerimizin diğer boyutu ve hemen bu noktada bizi belirleyen diğer koşul, mücadelemizin yeniden tesisine, atılımına ve ana yolunda tökezlemeksizin yürümesine ilişkin doğru dersler aktarımını gerçekleştirilebilmek, çizgimizin yaşadığı her tecrübenin bizzat yaşamamış insanlarca, içselleştirilmiş mücadele ve kazanım olguları haline gelmesini sağlamak amacıdır. Bu

amaç, objektivizmin yalın ve sağlam rotasını zorunlu kıldığı gibi herhangi bir 'an'ı için önem taşıyabilecek çeşitli detay ve bilgi zenginliğinin yanı sıra, her türlü çatışma veya uyumun sağlıklı aktarımı görevidir.

Siyasal savaş misyonumuzun açılım sunabilmesi için önce süreçler, örgütsel ve politik işlevler ele alınmalı ve onun iç bağlantıları, koşullandırmaları, evrimsel verileri, volantarizmin sunduğu gereklilikler açıklanmalıdır. Aynı zamanda onun genel sistematığının getirdiği özel çıkarımların da doğru nitelenmesi gerekir.

Formel kurallarla hareket ederek nesnelliğe kavuşma çabası, politik kısırlıktan başka bir şey değildir. Ancak teori ve pratiğin iç mantık düzenini zedelemeksizin örgütsel-taktik açılımlara soluk kazandırmak olasıdır.

Bir değerlendirmenin son tahlilde gerçek huyunu tanımlayacak olan, örgütün politik çözümleriyle de çakışması, yahut pratiğe ilişkin özeleştiriler yapıyorsa, bu noktada tezlere, programlara da dönülüp bakılmasıdır. Bütün tezlerinin ve bütün programlarının doğru olduğunu iddia eden bir hareketin sürekli başarısızlıklara uğramasını "kader"le açıklamıyorsak politikalara bakmaktan başka seçeneğimiz yoktur. Ne var ki, Türkiye devrimci hareketinde bilimsel çözümlere yerine üç şey yapılır. Bir; başarısızlıklar karşısında paniğe kapılarak inkarcılık gündeme getirilir. Her şey yanlıştır, ideolojiyi inkar etmek gerekir. Savaşmak çözüm getirmediğine göre savaşmamayı formüle eden yeni ideolojiler bulmak için kollar sıvanır. Çoğu zaman bunu dahi tek başlarına yapma gücünü kendinde bulamayan insanlar, revizyonist cepheye iltica eder ya da devrime ilişkin her şeyi terk eder. İki; başarısızlıklar görmezden gelir. Yapay iç düşmanlar yaratılarak bedeller bu suçluların sırtına yüklenir, örgüt suçsuz önderleriyle yoluna devam eder... atılan küçük adımlar abartılarak subjektivizm içinde "devrime yürünür" ... Üç; çözümlere ve özeleştirilere kisvesi altında çok şey konuşulup hiçbir şey söylenmez. Ya devrimci görevler tartışmalara hapsedilir ya da "lider"lerle örgüt elemanlarının gerçek bağlarını koparan politik samimiyetsizlik uygulanır. Yani, kafaları karışık olan ya da düşündüğünü söyleme cesareti olmayan "liderler", tabanı uyutmaya başlar. Çıkarımlar stratejiye hayat verebilecek olgular olmak zorundadır.

Salt yöntem açısından dahi, konu gündem tahtasına asıldığında ne dediğini bilmeden görev icabı saldıracak modern E. Dühring'lerle de karşılaşılacaktır. Ne var ki hiçbir çarpık biçimin, doğru içeriğin yolunu tıkama gücü olmamasının güveni, savaş programının azimle savunulmasıyla birleşince bütün bunlar, gelip geçici sorunlar olarak kalır.

"Varlık yalnızca dış dünya biçimleridir, ve düşünce, bu biçimleri hiçbir zaman kendinden değil, ama tastamam ancak dış dünyadan çıkartıp üretebilir. Ama böylece tüm ilişkisi tersine döner. İlkeler araştırmanın çıkış noktası değil, sonucudur. Doğaya ve insan tarihine uygulanamazlar. (Kafadaki soyut tasarı biçimine gönderme yapılıyor.) Bunlardan soyutlanırlar.

Doğa ve insan dünyası ilkelere uymaz, ilkeler ancak doğa ve tarihe uydukları ölçüde doğrudur. Sorunun tek materyalist çözümü budur. Bay Dühring'in bunun karşısına

çıkardığı anlayış idealisttir. Bu anlayış sorunu tamamen baş aşağı koyar ve gerçek dünyayı fikren, şemalardan, dünyadan önce nerede olduğu bilinmeyen ve düşünülmemeyen bir zamandan beri var olan plan ya da kategorilerden hareket ederek kurar, tıpkı bir Hegel gibi” (Engels)

O halde hareketimizin tarihsel çözümlemesini yaparken, ne geçici yenilgilerimizi ne de eksikliklerimizi çıkış noktası olarak ele almadan onu savaşın laboratuvarına yatıralım ki, değerlendirmelerimiz, gözlerimizi tekrar tekrar savaş ufkuna çevirme eylemimizin ifadesi olsun.

Hareketimizin içinden çıktığı ortamın somut zemin özelliklerini aktardıktan sonra onun biçimlenişini birinci dereceden etkileyen faktörlerin tarihsel ve felsefi açılımı için bir kez daha Engels’in sözleriyle açıklamaya çalışalım: “Eğer inşa evriminin herhangi bir döneminde zihinsel ve tarihsel olduğu denli fizik evren ilişkilerinin de böyle inandırıcı ve kesin bir sistemi gerçekleşmiş olsaydı, bu, insan bilgi alanının sınırlarına varmış ve toplumun bu sistemle uyum içinde örgütlendiği andan başlayarak gelecekteki tarihsel gelişmenin askıya alınmış olduğu anlamına gelirdi ki, bu da bir saçmalık, tam bir anlamsızlık olurdu. Demek ki insanlar şu çelişki ile karşı karşıya bulunuyor, bir yandan tüm ilişkileri içinde evren sistemi üzerinde eksiksiz bilgi edinmek ve öte yandan, hem kendi öz nitelikleri ve hem de evren sisteminin niteliği nedeniyle bu sorunu tamamen çözmeye hiçbir zaman yetenekli olmamak. Ama bu çelişki yalnızca iki etkenin, evrenin ve insanın niteliğine dayanmaz. Bütün entelektüel gelişmenin başlıca kaldıracıdır da. Ve tıpkı örneğin çözümlerini sonsuz bir dizi ya da sürekli bir kesir içinde bulan o matematiğin problemleri gibi, hergün ve ara vermeden insanlığın sonsuz ilerleyici evrimi içinde çözümlenir.”

“Gerçekten dünya sisteminin düşüncedeki her yansıması nesnel olarak tarihsel durum ve öznel olarak düşünce sahibinin fizik ve ruhsal niteliğiyle sınırlı kalır.”

Devrimci sorun hiç kuşku yok ki, bu Marksist bilgiler temelinde bunları bilerek, “sadece sınırlı” yaşamak değil, devrimci dinamizmi sınırların çözümüne, açılımına ve aşılmasına egemen kılmaktır. Bütün bunların kapsamında atılacak doğru bir adım, o aradaki mücadele verilerinin ülke koşulları ve evrensel yasalarla örtüşerek büyür. Büyümesinin nitel, nicel çerçevesini devrimi kucaklayacak olgunluğa kavuşturamayınca, gündeme gelen zaaf lar ve bir dış müdahale , her anlamda bir gerileme süreci yaratır. Bu sürece karşı da ciddi bir ihtilalci ve örgütçü aktivite gösterilemeyince, çözülme, erime, dağılma evresi baş gösterir.

Bu noktada önemle dikkat edilmesi gereken konu, benzer çıkış noktalarının, görünümdeki benzer süreçlerin veya yine yüzeysel algılamalarla varılan sonuç benzerliklerinin yanılsamalarıyla, önemli tarihi farklılık ve özellikleri gözden kaçırabilmek, dolayısıyla devrimci değerlendirme ve yargılama görevine idealizmin kirli ellerini bulaştırmaktır.

Partilerin (örgütlerin) kuruluş evreleri ve kuruluş biçimleri de kendi öznellikleriyle, kendi verili koşulları içinde değerlendirilir.

Marksist parti tarihleriyle evrensel karşılaştırmalar, partinin yaşadığı dönemin değişik

dinamikleri gözetilerek yapılır. Bu karşılaştırmada da tarihsel evrimi zedeleyecek herhangi bir yöntem ihlali, bizi doğrudan doğruya oportünizmin karanlığına iter. Hatalı tarihsel özdeşleştirmeler, hatalı örnekler, yersiz göndermeler, değişim faktörlerini kapsamayan kuramcı tutumlar, amaç ne olursa olsun hayata ve mücadeleye hizmette bulunma şanslarının olmaması nedeniyle son tahlilde hayata karşı bir yerde konumlanırlar.

Genel değerlendirme ve çözümlemenin ötesinde, herhangi bir eylemi, herhangi bir dönemi, herhangi bir taktiği ve işlevi M-L analize-tabii tutmanın tek yolu, kendi zaman ve zemin olgularını kullanmaktaki başarıya bağlıdır. Bir anlamda doğadan daha zengin, hızlı ve dinamik koşullandırmaları, boyutları olan sınıflar mücadelesinin organik yaşamındaki nesnel değişimler, kafaları ve özellikleri de kendi seyrine uygun diyalektiği içinde değiştirir, yeniden biçimlendirir.

Buradan hareketle, geçmişi bugünün gözüyle ve verileriyle yargılamak, aykırı sonuçlar doğurur. Şüphesiz bir yanıyla bu da yapılır. Geçmişe, bugünün daha olgun, zengin ve gelişmiş gözlem gücüyle de bakılır. Özellikle tarihsel dersler bu şekilde çıkarılır. Ama bunun, doğru yöntemin baş aşağı çevrilmiş orijinallikleri de içeren biçimlerde oportünist tahrifat malzemeleri de yapıldığı da olur.

Bu tarz anti-Leninist yöntemler, mücadelenin realitesiyle çakışmadığı için pratik değer kazanması sözkonusu olmasa da özellikle devrimci mücadelenin bunalım süreçlerinde bazı çarpılmış gereksinmelere bir süre için hitap etme olanağı bulabilir. Dönemin politik boşluklarından ve karmaşalarından medet umanlar, tipik sağ ve sol tahrifat reçetelerini dönemin, örgütün gereksinim ve sorunlarına tercüme ederek piyasaya sürebilirler. Lenin'in Taktik Üzerine Mektuplar'ında saptadığı gibi bütün bunlar nesnel olguları ve mücadeleyi yadsıyan dogmalardan başka bir şey değildir: "Marksçılık bizden, her tarihsel duruma özgü sınıf ilişkilerinin ve somut özelliklerin doğru ve nesnel çözümlemesini yapılmasını ister. Marks ve Engels tarihsel sürecin her özel döneminin ekonomik ve siyasal koşullarıyla zorunlu olarak değişebilen genel görevlerinin sadece sınırların belirlenme yeteneğindeki formüllerin ezberlenmesiyle ve yinelenmesiyle alay ederek, her zaman, bizim kuramımız bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur demişlerdir. Öyleyse devrimci proletaryanın görevlerini ve eylem biçimlerini belirlemede şimdi ona kılavuzluk etmesi gereken nesnel olgular nelerdir?"

Bir yanıyla THKP-C'nin de MLSPB'nin de kuruluşlarını, süreçlerini ve geçici yenilgilerini incelerken bu Marksist perspektifleri egemen kılmaya özen göstermek, diğer yanıyla da yanlış çıkarımların ve tahrifatların gerçeğini Materyalizmin yöntem ve perspektiflerindeki yerlerine oturarak nitelenmek gerekmektedir.

MLSPB'nin kuruluş evresinden önceki dönemde, THKP-C yenilgisinin yargılanmasına ilişkin tahrifatlarla açılan yelpazenin faktörleri, günümüze kadar uzanan birçok farklılaşmanın öncül faktörlerinden olmuştur.

THKP-C'nin taktik askeri yenilgisi üzerinde, özellikle onun potansiyelinde oynayanların muğlak tanımlamalarla uzun yıllar ifade etmedikleri gerçekler pratikte

ifadesini balsa da bunların gerçek yüzlerini kapsamlı bir ideolojik mücadele ile teşhir edebilmek sözkonusu olmamıştır. Bu bizim eksiğimizdir.

Saptanan siyasal ve örgütsel olguların teorik açıklamalarıyla ve yoğun bir iletişim kurularak P-C sempatisanlarına egemen kılınamaması, her türlü P-C inkarcılığının yıllar boyu P-C potansiyelinden tecrit edilememesi gerçeğini gündemde tutmuştur. THKP-C sürecini doğru ve net tanımlamak, MLSPB'nin üzerinde yükseldiği koşulları da iyi anlamak ve kuruluş mantığını, kuruluş amaç ve yöntemlerini çözümleyebilmek açısından da önemlidir. Çünkü, MLSPB, onun organik bir başka süreci, bir anlamda kendisidir.

Kızıldere darbesinin örgütsel çözülmeye yol açmasını, daha ötesi dönemin kaderini tayin edici rol oynamasını, onun sürecinin ve örgütsel organizmasının özelliklerini, dönemin devrimci durumlarını çözümleyerek anlayabiliriz.

Stratejik bir yenilgi sözkonusu değildir. Çünkü Lenin'in deyimiyle, "Stratejinin konusu: devrimin belirli bir aşaması temel kabul ederek emekçi sınıfın başlıca darbesinin doğrultusunu saptamak....."tır. Dolayısıyla, o doğrultu, ana sistemattir. Devrimci bir sürecin bütününe kapsayan, o sürecin adımlarının sistematiğinin adıdır.

Stratejik yenilgi ise işte bu asal sistematiğin yanlış veya hatalı kurulmasından , bu eklemlenmenin yanlış saptanmış ve uygulanmış olmasından kaynağını alan yenilgidir. Bu nedenle 'stratejik yenilgi' kavramı doğrudan doğruya stratejinin yargılanması gerekliliğini dayatan bir çıkarımdır.

Yenilginin niteliği ne olursa olsun son tahlilde devrimci durumun yükselmesinin önüne geçtiği için, stratejinin uygulanmasını engellediği, kesintiye uğrattığı ve sürecin seyrini böylelikle belirlediği için 'stratejik yenilgidir' veya 'stratejik önemde bir yenilgidir' şeklindeki tanımlamalara gitmek ise, en iyi niyetli yorumla kavram kargaşasıdır.

Öte yandan, bir örgüt-parti yaşamının ötesinde ülkedeki genel devrimci durumun düşman karşısında çözülmesi sonucu geçici bir yenilginin yaşanması durumunda da 'stratejik yenilgi' kavramının genel olarak kullanılması doğru değildir. Böyle bir durum da kavramı karşılamaz. Değişik stratejiler izleyen parti ve örgütlerin içinde sürecin gerçeklerine aykırı yollar üzerinde olanlar açısından ancak özelde sözkonusu edilmelidir.

'Taktik yenilgi' ve aynı ya da yakın anlamda kullanılan 'stratejik öneme haiz bir yenilgi' nitelemeleri de hatalıdır. Taktiğin sözcük karşılığıyla ve genel anlamda kullanılmasıyla (bilinçli ya da bilinçsiz), Marksist literatürdeki politik-stratejik kapsamı birbirine karıştırılmaktadır.

Kızıldere darbesinin taktik bir yenilgi diye nitelenmesi, salt o eylemin değerlendirilmesi olamaz. Kızıldere şehitleri, Ankara ve İstanbul'daki tıkanıklıklarını Karadeniz ilişkileri ve olanakları içinde çözümlenmeyi düşünmüşlerdir. İstanbul'da İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un cezalandırılması eyleminin gerçekleştirilmesiyle, oligarşi'nin artan ve tümüyle partiye yönelen saldırganlığı, aynı süreçte parti içindeki

inkarcuların tasfiyesinin de getirdiği örgütsel hantallaşmanın etkisiyle, Ankara olanakları büyük ölçüde yitirilmiştir. Bütün bunlardan dolayı hemen yönelmek durumunda kaldıkları Karadeniz yolunun Kızıldere’de noktalanması, kendi içinde bu seyrin belirlenmesi anlamındaki taktiğin yenilgisi olarak ifade edilse dahi tartışma götürür.

Kaldı ki bu tartışma ancak P-C koşullarının bütün detaylarıyla incelenmesi ve 72 Şubat-Mart verilerinin zemininde yapılabilir. Onun ötesinde, P-C hattının taktik yenilgisi denince, strateji konaklarından, strateji kapsamında belirlenmiş ve iç diyalektiği nedeniyle yerleşik, aşamalı, ülkenin ekonomik siyasal tahlilleri temelinde geliştirilmiş taktiklere ilişkin yenilgi tezi, P-C mücadelesi açısından ayakları yere basamayacak bir teorem olarak kalmaya mahkumdur. Çünkü o noktada bu taktik aşamaların, kendi zamanının koşulları içindeki uygulamasını, daha somut ifade ile, henüz kır gerillacılığın olgulaşmış haliyle sözetmek erken olduğu için, P-C’nin şehirlerdeki taktik mücadelesini mahkum etmek gerekmektedir!

Yani denilebilirse; mücadeleye şehirlerden başlamak yanlıştır, P-C taktik evreyi yanlışt saptadığı için yenilmiştir. ‘İşte o zaman tanımın taktik yenilgi’ veya stratejik öneme haiz taktik yenilgi’ olabilmesi olasıdır. Yoksa, güncel taktiklerle stratejik taktikleri karıştırma cehaletinin pençesinden kurtulamayız. Bir yenilgiye yol açan, onun öne çıkan koşulu olan durumun (stratejik, taktik, askeri veya örgütsel) diğerlerini de belirleyeceği açıktır. Onları da kendine göre biçimlendirir. Fakat teşhisimiz yine de rasgele olamaz. Belirleyici faktörleri hangisi üzerinde taşıyorsa onu saptamak gerekir.

Örneğin, bir strateji üzerinde ve o stratejinin uygulamaya sokulması gereken taktik evresindeki mücadele sırasında örgütsel bünyede oluşan bir çöküntü veya parti önderliğinin sağ veya sol tasfiyeciliğın eline geçmesi, stratejinin örgütsel yenilgisidir. Diğer politik eklemleri kurarken ortaya çıkacak yanlıştların dayanağı olmaması için de bu kavramları kullanmada özen göstermeliyiz. Aksi, bunları bilinçli olarak kendi perspektiflerinin ifadesi bazında kullanan oportünizmin yeni olanaklara kavuşmasına yardım etmek olur.

MLSPB, THKP-C sürecinde ülkemiz devrimine sokulmuş olan politik olgular üzerinde yükselmiştir. Bu olguları yeniden ve toparlayarak ifade edersek:

1) Açık faşizmin ülkede o güne dek yaşanmamış bir saldırganlık boyutuyla devrimcilere ve halk kitlelerine yöneldiği bir açık terör döneminde, bütün olanaksızlıklara ve devrimin bütün gençliğine karşın, iktidar mücadelesi hedeflerine yönelinmiş, emekçilerin talepleri politik bir askeri savaşla dile getirilmiş, anti emperyalist bilinç yine bu eylemlerle somutlanmıştır. Bu savaş, kendi koşullarında halk kitlelerinde de düşman üzerinde de ciddi bir yankı bulmuştur.

2) Kızıldere darbesi partinin örgütsel yenilgisi ile bütünleşerek çizgimizin yapısal planda bir süre için çözülmeye uğramasına yol açmıştır. Savaş kalesinin yıkılması, askeri ve politik kadroların yitilmesiyle, savaş önderlikten yoksun kalmıştır.

3) Önder kadroların yitimiyle örgütsel ve pratik işlevlerin durmasının hemen ardından onların yerinin doldurulmaması nedeniyle, örgütsel ve pratik yaşantı

sürdürülememiştir. Yeni verilerle yeni bir süreç yaşanmasına gerek kalmadan en değerli elementer faktör olan 'yaşamış' insanların içinden, yapılanmayı ve savaşı tekrar kucaklayabilecek kimse çıkmamıştır.

4) 68-72 mücadelesini yaşayan insanlardan geriye kalan, mücadele içinde çeşitli düzeylerde görev yapmış eski kadroların yenilgiyi taşıyacak kapasitede olmamaları nedeniyle, koşulları dönüştürmek yerine kendileri dönüşmüş, ihanet ve inkarcılık çeşitli boyutlarıyla çizgimizin ve Türkiye devrimin gündemine sokulmuştur.

5) Parti, kendi eleman ve ilişkilerinin nitel dönüşümlerini ve evrimlerini yaşatacak süreçlerden geçme olanağı bulamamış olduğu için, sözkonusu belirli insanların oluşturduğu kesimin niteliğini kısa sürede algılayıp, onları örgütsel-ideolojik-politik planda mahkum ederek (hatta daha önce mahkum edilmiş, kendi teşhirlerini yaşamış olanları da vardır), siyasi kararlılıkla yargılayıp teşhir ederek kendi yolunu kendisi belirleyebilecek niteliğe sahip halkalarına da sahip değildir.

6) Silahlı mücadele, sınıflar çatışmasındaki birinci dereceden faktör olmasının zorunlu bir sonucu olarak, bütün yeni sömürgelerde, özellikle de bu adım kuvvetli bir politik yorumun perspektifini içeriyor ve mücadelenin diğer cepheleriyle bütünleşebiliyorsa, hızla geniş bir sempati potansiyeli yaratır. Bu potansiyeli örgütlü güce dönüştürmek her zaman benzer partilerin en önemli sorunlarından biri olmuştur.

THKP-C'nin, sürecin bu problemlerini toparlayabilecek ömrü olmamıştır. Fakat hızlı evrimine, ciddi yenilgisine, o yenilginin ihanet ve inkarla derinleştirilmesine rağmen Türkiye devriminin gündemine sokmuş olduğu uzun soluklu ideolojik saptamalar ve bunların politik somutlanması, P-C potansiyelinin zemininin, 74 döneminin en önemli siyasal olgularından biri olmasını sağlamıştır.

7) P-C potansiyeli, asgari politik düzeyine, yetersizliklerinin pratik çözümsüzlüklerine ve bu bağlamda çeşitli yalpalamalara açık kapılarına rağmen doğru önderlikle, doğru temellerde yükseltilecek bir örgütlenmenin gelişimine paralel olarak aşama aşama da olsa kucaklanabilme verilerini genel olarak sunmaktaydı.

8) İdeoloji, bizzat onun somut evrimini yaşamış olanlar tarafından, iç bağlantı ve gelişme ilkeleriyle ve, yeni gereksinimler uyarınca zenginleştirilerek kavratılma olanaklarından yoksun olduğu için, onun adına ve onun merkezkaç kuvvetiyle meydana gelen gruplaşmaların öznelliklerini sergiliyordu.

Bu faktörler, ülkemiz devriminin genel teorik ve politik seviyesi ve silahlı mücadelenin geleneksel örgütlenme, devrim ve çalışma tarzı anlayışlarını parçalama durumu yenilgiyle birlikte değerlendirildiğinde dönemin verileri daha iyi anlaşılacaktır.

Ne var ki bu verili durum mutlaklık değildi. Ve tek başına zaman ögesi bile onu değişik çelişkilerle bütünleşmeye götürebilirdi.

Panoramanın, yeni bir ivme kazandırıcı güç olmadan savaşı yeniden başlatacak ilkeli dinamikler kazanabilmesi olası değildi. Zincirleme evrimlerde her yeni halkanın varlık koşullarının yaratılması ve somutlaştırılması durumlarında olduğu gibi... Bu önemli

noktayı kavrayamayanlar -belki kendileri de farkında olmadan- savaştan bağışık süreçlerin kurallarını Tevrat, savaş kaçkınlarını Musa bellerler.

MLSPB'nin kurucularının bu ortam içindeki tarihsel adımlarının anlamını değerlendirirsek, düşüncede somutlaştırılan girişim, yaşanan süreçte -kısa zamanda- düşüncenin pratiğe dönüşmesiyle olgunlaştı.

Marksist-Leninist bir partinin ya da örgütün kurulmasını salt bir tarihe indirgemek mekanik soyutlama olur. Kuruluşları birer süreç olarak tanımlamak gerekir. Dönemin sunduğu veriler, bu verilerle buluşan kuruluş mantığının yakalanması ve o mantığın yaşam faktörü haline getirilme inisiyatifi ile olgunlaşması, hatta bir yönüyle tek tek kurucuların evrimleri, kuruluş döneminde taşıdıkları eksiklik ve zaafılar, ancak o ortamın koşullarında değerlendirilirse objektif sonuçlara ulaşılabilir.

MLSPB öncülleri, 70 yılı sonlarında devrimci düşünceyi benimsemeye başlayan kuşaktan gelir. Değişik devrimci çevrelerle ilişkileri, tartışmaları ve kendilerini eğitime çabaları 30 Mart 1972'ye kadar sürer. Devrimci mücadele içinde aktif ve etkin bir şekilde yer alma istek ve kararlılığında olan bu insanlar, birer devrimci olarak eğitimlerini ilerletmek, kendilerini silahlı savaşta daha gelişkin olarak yer alacak şekilde hazırlamak, birlikte çalışabilecekleri devrimcileri bulabilmek gibi amaçlarla Suriye ve Filistin kamplarına gitmeye karar verirler.

Tam bu süreçte 30 Mart Kızıldere eylemi gerçekleşir. 30 Mart'tan bir gün sonra yola çıkılır. Suriye sınırında yakalanıp bırakılmalarını içeren bir zaman kaybından sonra yola devam ederek kamplara ulaşırlar.

1973 başında ülkeye döndükten sonra eski çevrelerle yeniden ilişkiye geçilir. Çeşitli etkinlikler bu çevrelerin genişletilmesi ve disipline edilmesi amacıyla kullanılır. Değişik kesimlerden devrimci, ilerici sempatanlarla ve yüksek öğrenim çevresiyle ilişkiler geliştirilmeye çalışılır. Bu ilişkiler daha çok ekonomik, demokratik ve akademik platformlardaki çalışmalara ilişkin pratik işlevleri kapsamaktadır. Aynı süreçte, mahalli sempatan gruplarıyla, grupların düzeyine bağlı olarak genellikle düzenli eğitim çalışmaları organize edilip yürütülür. Anadolu'da bağımsız iki sendika kurdurtulur.

P-C görüşleri benimsenip savunulmaya başlandıktan sonra bu ilişkiler ve sistematik olduğu gibi sürdürülür. Savunulmakta olan düşüncelerin sistemli bir bütün olarak P-C yazılarında bulunması, devrimci çalışma anlayışını ve kültürünü ifade eden formülasyonlar, bu doğal bütünleşmeyi sağlamıştır.

Bağımsız örgüt kararına varılıncaya kadar, var olan ilişkiler politik ve askeri olarak eğitilmiş, P-C düşünceleri isem kullanmadan savunulmuş ve benimsetilmiş, arkadaşların bu doğrultuda çalışmalar yapmaları sağlanmış, devrimci ahlak, disiplin, illegalite anlayışlarının kavranmasına ve yaşama geçirilmesine çalışılmıştır. Bir grup olarak yapı içindeki çalışmalardan ve bunun sistematığından sadece kendi içlerinde sorumlu olduklarının bilinci verilmiş, kısacası, insanlar örgütlü insanların sahip olması gereken özelliklerle donatılmaya çalışılmıştır.

Aynı dönemde canlanmakta olan devrimci ortamın özellikleri, devrim sempatanlarına bu bağlamda yansıyan olumlu dinamikler, bu çalışmalarını destekliyor ve ivmesini hızlandırıyor. İlişkiler ve faaliyetlerin düzeyi, sempatan arkadaşların gelişimine ve düzeylerinin yükselmesine bağlı olarak yükseltiyor, farklı işleyişler içine giriliyordu.

“Toplum sadece bireyler yığını değildir. Bu bireylerin birbirleri karşısındaki yerini gösteren ilişkilerin toplamıdır. Toplum, insanı insan olarak ortaya koyduğu gibi kendisi de onun tarafından ortaya konur.” (Marks)

Evet, toplumu tanımlamak ve farklı bir adım atmak zorunluluğu vardı. M. Belli'nin sinema salonlarında “devrimci parti” kurmaya çalıştığı, Devrimci Yol öncüllerinin P-C sempatan dinamizmini sistemli olarak eritmeye uğraştığı, Yurt Dışı'nın “P-C biziz” iddiasına karşın son derece umutsuz bir tablo çizdiği bu dönemde, P-C ve devrim mücadelesi sorularının tümünün yanıtı aynı noktaya çıkmaya başlamıştı: Örgüt, yeniden P-C yapılanması.. “ileriye doğru atılacak her adım, gerçek bir ilerleme, bir düzine programdan yeğ” idi... (Marx, Gotha Programı'nın Eleştirisi)

P-C'nin belki de olabilecek her türlü tahrifatının gerçekleştirildiği daha sonraki yılların devrim tablosunda hareketimizin özel bir yeri olması, biraz da kuruluş adımızın Leninist örgütçü irade ve inisiyatifinden kaynağını alır. Bu tür taktik girişimler, önemli bir ikileme, oportünizm ve ihtilalcilik katalizörleriyle ayırt edilir.

Bir ideolojinin savunulmasının ancak onu pratikte yaşayarak mümkün olacağına inanan ve diğer çevrelerin buna pek niyetli gözükmediklerini anlayan MLSPB kurucuları, bu doğrultuda harcadıkları çabalardan sonra örgütün kuruluşuna yöneldiler.

O aşamada P-C ismiyle çıkmamak, kuruluşu THKP-C/MLSPB olarak gerçekleştirmek doğru görüldü. MLSPB pratiğinin süreç içerisinde diğer samimi P-C sempatan ve çevrelerini de hareketlendireceği ve bir kanala akıtacağı öngörülerek, potansiyelin toparlandığı ve savaşın geliştiği aşamada isim değişikliği yapıldı. Ve 1975 yılında MLSPB'nin kuruluşu gerçekleştirildi., sürecin mücadele programı formüle edildi.

MLSPB, anti-empyralist, anti-oligarşik Demokratik Halk Devrimi'ni hedefler.

MLSPB, Demokratik merkezîyetçiliği temel alır ve yukardan aşağıya örgütlenir.

MLSPB, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisini izler.

MLSPB, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinin temel yöntemi silahlı propagandadır.

MLSPB, legal ve yarı legal kitle ilişki ve kanallarında geniş olarak bulunmayı amaçlar ve devrimin bu kan damarlarını, kurulduğu andan itibaren örmeye başlar.

MLSPB, politik askeri liderliğin birliğine inanır.

MLSPB, Enternasyonalist bir örgüttür ve dünya halklarıyla dayanışma, programında önemli bir yer tutar. Fakat, ittifaklarını, özgücüne güven ve karşılıklı bağımsızlık ve saygı temelinde geliştirir.

Stratejik savunma, stratejik denge ve stratejik saldırı aşamalarından geçecek olan Halk Savaşı boyunca gerilla mücadelesinin açtığı yolda ekonomik, demokratik, ideolojik mücadele sürdürülür.

MLSPB, üyelerinde ve tüm elemanlarında, savaşçı bir sosyalistin kültürünü ve davranış tarzını yerleştirmeyi amaçlar.

MLSPB, gizliliği esas alır ve örgüt yapısını bu temelde geliştirir. Fakat en açık çalışma yöntemlerini, devrimci-demokrat-ilerici çevrelerle bağları da yadsımaz, önem verir.

MLSPB, devrimini yapmış ülkelerin pratikleriyle zenginleşir. Fakat hiçbir ülkeyi kendisine model almaz. O kendi ülkesinin siyasal, ekonomik, sosyal, tarihsel ve kültürel yapısı temelinde geliştirilmiş THKP-C ideolojisi doğrultusunda savaşır ve bu ideolojiyi geliştirmeye çalışır.

MLSPB, yeni sömürge Türkiye’de, sürekli faşizm koşullarında, halkın bağımsızlık ve sosyalizm kavgasında yalnızca gerçek düşmanlarını karşısına almaya özen gösterir.

MLSPB’nin iki konferans arası en yetkili organı Merkez Komitesi’dir. MLSPB üyelerinin oluşturduğu kadro birimleri ve buna bağlı aday kadro , aktif sempatan ve taraftar ilişkileri, MLSPB tüzüğüne göre şekillenir.

1975 yılında gerçekleştirilen kuruluşun sonra bir dizi eylemle varlığını kamuoyuna ilan eden THKP-C/MLSPB, legal ve yarı legal çalışmalarında ‘Devrimci Kurtuluş’ adını kullanmıştır.

En üst yetkili organ olarak Genel Komite çerçevesinde Konferans’larını gerçekleştirmiştir.

Kaynak: Şafak Yargılanamaz II. Cilt

www.THKP-C.com